

ΤΕΥΧΟΣ 173

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΧ. 3

ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΗΡ. ΜΑΛΛΩΣΗΣ

ΕΤΟΣ Δ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'

25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1928

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

† ΣΠ. Π. ΛΑΜΠΡΟΥ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Κ...
ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΠΟΣΔΑΡΗ
ΑΔΑΜΑΝ. ΠΟΥΛΩΝΙΔΟΥ
ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΥΛΑΚΗ
ΓΚΥ ΝΤΕ ΣΑΝΤΕΠΛΕΡ

- Έ 25η Μαρτίου
- Γεγονότα και σχόλια
- Έσωτερική εβδομάς
- Οι σύμμαχοι εν Έλλάδι
- Διάλεξις εν Άτλάντα
- Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ
- ΤΑ ΠΟΛΙΟΡΚΗΜΕΝΑ ΙΩΑΝΝΙΝΑ
- ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ
- ΕΘΝΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΣΤΑΔΙΟΥ 24

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Δρ. 150
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » » 75
ΕΤΗΣΙΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (γενικώς) λ. 1
» ΑΜΕΡΙΚΗΣ δολάρια 5

Έξοδα συνδρομής Έξωτερικού και τρί-
μηνι Εσωτερικού δέν γίνονται δεκτά.

- Διά δημοσιεύσεις άγγελίων Ιδιαίτερα συμφωνία
- Τα έμβλήματα απευθύνονται δι' επιτη-
γής προς την Διεύθυνσιν
- Διά πώσιν άνωμαλίας περί την άποστα-
λήν του φύλλου εις x συνδρομηται παρακα-
λούνται ν' απευθύνονται πρό. την Διεύθυνσιν

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

ΟΡΥΚΤΕΛΑΙΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΣΕΛΛ

SINGLE-DOUBLE-TRIPLE-GOLDEN-GEAR

ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ SHELL MEX

ΟΠΩΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΘΟΥΝ ΟΙ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΑΙ Η ΕΤΑΙΡΙΑ
ΕΚΑΝΟΝΙΣΕ ΤΑΣ ΤΙΜΑΣ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΩΝ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΟΡΥΚΤΕΛΑΙΩΝ

SINGLE SHELL
(ΣΙΓΚΑ ΣΕΛΛ)

Όρυκτέλαιον λεπτόρευστον και μακράς διαρκείας. Τό ιδεώ-
δες όρυκτέλαιον δι' αυτοκίνητα μικράς δυνάμεως και μηχαν-
νάς ψυχωμένας δι' ύδατος και αυτοκίνητα.

DOUBLE SHELL
(ΝΤΟΥΠΛ ΣΕΛΛ)

Όρυκτέλαιον μετρίας ρευστότητος, χρησιμοποιούμενον εις
τά πλείστα αυτοκίνητα πολυτελείας, εξασφαλίζον την εδ-
κολον εκκίνησιν και εις τόν ψυχρότερον καιρόν λιπαίνει ά-
μέσως όλα τα κινούμενα μέρη.

TRIPLE SHELL
(ΤΡΙΠΛ ΣΕΛΛ)

Όρυκτέλαιον πολύρευστον ιδίως διὰ καιρόν λίαν θερμόν,
κατάλληλον διὰ μεγάλης δυνάμεως αυτοκίνητα, λεωφορεία
και βαρέα αυτοκίνητα. Κατάλληλον διὰ μοτοσυκλέτας.

GOLDEN SHELL
(ΓΚΟΛΝΤΕΝ ΣΕΛΛ)

Διαν παχύρευστον ειδικώς παρασκευασμένον διὰ μηχανάς
ψυχωμένας δι' άέρος.

SHELL GEAR OIL
(ΣΕΛΛ ΓΚΕΑΡ ΟΙΛ)

Εξαιρετικής ποιότητος όρυκτέλαιον διὰ τó κιβώτιον τών
ταχυτήτων και τού διαφορικού.

**SHELL TRANSMIS-
SION GREASSE**
ΣΕΛΛ ΤΡΑΝΜΙΣΣΙΟΝ
ΓΚΡΗΣ

Λιπος διὰ μηχανισμούς μεταδόσεως κινήσεων εκ τού κινη-
τήρος (Transmission) κυλινδρικούς και με μπίλιες.

Τό ιδεώδες όρυκτέλαιον, όπως αποφεύγετε τας απανθρακώσεις. Τα
όρυκτέλαια ΣΕΛΛ διυλίζονται οθτως ώστε να μη παρουσιάζουν ανθράκω-
ση, έχουν δε αποδειχθή κατόπιν δοκιμών, ότι δεν αφίνουν κατά την χρη-
σιμοποίησιν άνθρακα.

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΒΕΝΖΙΝΗΝ ΚΑΙ ΟΡΥΚΤΕΛΑΙΑ

ΣΕΛΛ

SHELL COMPANY (HELLAS) LTD

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

A. E. B. E. "Π. Γ. ΜΑΚΡΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ 25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1928

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΤΟΣ Δ'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'.

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 173

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΗΡ. ΜΑΛΛΩΣΗΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΑΡΤΙΟΥ

Αντί άλλου πανηγυρικού επί τη ένδό-
ξω επείττω της 'Εθνικής Παλιγγε-
σίας ή «Ν. Έποχή» δημοσιεύει έναν
υπέροχον λόγον του άειμνήστου καθη-
γητού της 'Ιστορίας και Προδυπουρ-
γοϋ Σπυρίδωνος Λάμπρου. Ο λόγος
ούτος εξέφωνήθη τη έσπέρα της 24
Μαρτίου 1904 έν τη αιδούση του Φι-
λολογικού Συλλόγου «Παργασός»

Έστολίσαμεν και πάλιν την πόλιν με στεφάνους
και μύρτους, και άνεπετάσαμεν εις τούς άέρας
την κυανόλευκον σημαίαν του γένους, και με τας
πρώτας αύριον φαιδράς του ήλιου άκτίνας θα ση-
μάνη εκ νέου τό έωθινόν την άνατολήν της μεγά-
λης ήμέρας.

Αλλά πός τί θα συνέλθωμεν και τίνα θα πλη-
ρώσωσιν αισθήματα την καρδίαν ήμών; Θάνοι-
σθώσιν έν τω ναφ του Κυρίου μνημοσύνου ήδαί
ή πανηγύρεως ήμνοι;

Νομίζω, ότι ένωτίζομαι της τελευταίας κωδωνο-
κρουσίας της μεγάλης εκκλησίας.

πώχει τριακόσια σημαντρα
κι' εξηνταδυό καμπάνες.

Καλούμεθα να καύσωμεν λ. θανόντων εις την μεγάλην
μην μυριάδων νεκρών. Έχει παρέρθει το γένους
ή δόξα. Είς της Κωνσταντινουπόλεως τας άγυιάς
δέν συνωστίζονται τά πλήθη εκ πάσης γωνίας της
οικουμένης κομίζοντα τούς φόρους των έθνών
δέν διαγκωνίζονται οι πρόσβεις των ξένων χωρών
σπεύδοντες να προσφέρωσι εις τόν επί του θρόνου
του Βυζαντίου καθήμενον τά ασβάσματα της Ά-
νατολής και της Δύσεως. Τόν Βόσπορον δέν κα-
λύπτουσιν άγέρωχοι οι στόλοι νεκρόρων ναυμά-
χων· τά άνάκτορα δέν βοήθουσι λαφύρων από νε-
κρών βαρβαρικών· ό Ιππόδρομος δέν άντηχεί υπό

των ίαχών μυριάδων θεατών, δλεπόντων άνατρε-
πομένας επί της άμμου της κονίστρας τας σημαί-
ας των ήττημένων Αράβων και Βουλγάρων. Την
άγαλλίαν και την εύφροσύνην έχει διαδεχθή στν
γή λύπη, τάλληλοΐα της χαράς έχουσιν υποχω-
ρήσει εις τας στοναχάς του κινδύνου, και
άσθενική· άναμική· λιτόθυμος, έκτεπτακνία
πνέει τά λoίσθια ή άλλοτε μεγάλη και ήλυστή
και πολιάνθρωπος και είδαίμων πόλις του Κων-
σταντίου.

Έπεςε. Τά τηλεβόλα του Τούρκου εκλόνυσαν
τά τείχη έφ' ών άραιοι και κατάπονο ήγωνίζοντο
τόν άπειρον άγώνα οι δόλγοι άμύντορες της βα-
σιλευσίδος· πολλοί των πύργων κατέρρευσαν. ό
στόλος των βαρβάρων εισέπλευσεν εις τό Χερσούν
Κέρας· οι πολέμοι έφώρησαν βαρείς και έσθή-
σαν διά της πύλης του 'Εβδόμου· οι τελευταίοι λο-
γάδες μαχηταί έπесον, και την ύστάτην θυσίαν
έπεσφράγισε θανάων παρά την πόλιν του Άγίου
Ρωμανού ό βασιλεύς.

Με την Άγίαν Σοφίαν τουρκευμένην άβυσσείν
τόν τό γένος πίπτει σφάγιον του νικητού, και ά-
τελευτήτους, τετρακοσίων σχεδόν έτών μακρός
ήμέρας και νύκτας σπαράσσεται και φθίνει και
όδυνάται έν τη σκοτία της δουλείας, μάτην ζη-
τούν άκτίνα φωτός, μάτην διψών έλευθερίαν. Ο
τοϋν άκτίνα φωτός, μάτην διψών έλευθερίαν. Ο
άνήρ παρώνμενος να έγειση την κεφαλήν την πρό
του δεσπότην καταπεινωμένην εκθέτει αυτήν εις
τό ξίφος του κατακτητού, ή πόλις ή άποτολήμωσα
να σκεφθή περί έλευθερίας καταλύεται υπό του
αίματος ή καταθαλoύται υπό των φλογών του
τιραννικού δαυλού. Νεκροί προστίθενται εις νε-
κρούς, θήματα σωρεύονται επί θμιάτων.

Την βλέπω διαβαίνουσαν πρό έμού την μακράν,
την άτελεύτητον εξεστίν νεκρόν πομπήν. Ήγει-
ται της ανήμου πορείας ό τελευταίος βασιλεύς.

Εἰς τὰ ἔξαιμα, τὰ σκελεθρῶδη χεῖλη τοῦ Κωνσταντίνου διακρίνεις ἀκόμη τὰ ἔχνη τῆς τελευταίας ἐν τῇ Ἀγίᾳ Σοφίᾳ κοινωνίας. Καὶ περὶ τὸν νεκρὸν Παλαιολόγον συνωθούντα, ὡς εἰ θέλοντες νὰ σώσωσιν αὐτὸν ἀπὸ νέου θανάτου ὑπὲρ ποταμῶν, οἱ πιστοὶ τοῦ ἄρχοντος, ὑστατοὶ τοῦ γένους φρουροί, ἔσχατοι τῆς θρησκείας ὑπαρασπισταὶ, τελευταῖοι τοῦ Βυζαντίου στραῶνται. Καὶ ἀκολούθως τὸν νεκρὸν βασιλέα καὶ ἔπονται εἰς τὴν νεκρὰν αὐτοῦ αἶλην ὡς ἐν χορῇ πλήθῃ ἄλλα νεκρῶν ἄφωνα, ἀτέμνονα, σύροντα κοπιῶντες τὰς ἀλύσεις τοῦ καταδίκου, τὸν κλῶν τοῦ κατέρχου, τὸ σάβανον τῆς δουλείας. Εἶνε αἱ ψυχαὶ ἅς ἐσώρευσαν εἰς τὸν Ἀδην τὸν ἀκόρεστον τέσσαρες αἰῶνες δακρύων καὶ θρήνων καὶ ἀγώνων ματαίων.

Φέρονται φύρδην μύρδην ἐν τῇ νεκροπορείᾳ μικροὶ μετὰ μεγάλων, ἄνδρες μετὰ γυναικῶν, λαοὶ μετὰ βράχων, θύματα τῆς δουλείας. Εἶνε πατριάρχαι, καὶ ἀρχιερεῖς, καλόγηροι καὶ λαῖκοι, πλούσιοι καὶ πένητες, χερσαῖοι καὶ νησιῶται. Ἄλλους ἐπλήξεν ἡ σπάθη τοῦ δημίου, ἄλλους ἐμέλισεν ὁ πρίων, ἄλλους ἀπηνθράκωσεν ἡ ἐσχάρα τοῦ πυρὸς, ἄλλους καθήμαξεν ἡ σφαῖρα τοῦ πυροβόλου, ἄλλους ἐστραγγάλισεν ἡ ἀγχόνη, ἄλλους ἐθύθισεν εἰς τὰ δάραθρα τοῦ πόντου ἐντὸς σάκκου λίθος βαρὺς, ἄλλους ἐδόχθη ἔλκεως ἢ μὴ τῆς γῆς δίκης ἄλλης μητροῦς παιδοκτόνου. Ἄλλοι εἶνε φοβερὸν τὸ θέαμα! Παρέρχονται πρὸς τοὺς νεκροὺς ἀκέφαλοι, ἀκρότομοι, παρασκευασμένοι τοὺς ὀφθαλμοὺς, χειροῦντες. Καὶ ἔρχονται ἀνέστητοι καὶ προστίθενται ἀτελευτήτοι ἀπὸ πάσης γωνίας ἐλληνικῆς γῆς, ἀπὸ τοῦ Ταϊνάρου μέχρι τοῦ Ὀλύμπου, ἀπὸ τῆς Ἡπείρου καὶ τῆς Μακεδονίας, ἀπὸ τῆς Θράκης καὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἀπὸ τοῦ Αἰγαίου καὶ ἀπὸ τοῦ Μυρτώου. Τίς νέος Δάντης θὰ δρεῖξῃ τοὺς ἀδίκως κολασμένους ἐκείνους τίς νέος αὐτῆς πολυανθρώπου κολάσεως, τίς ἱστορικὸς θὰ δυνήθῃ ποτε νὰ παραυμήσῃ ὀνομαστὶ τὴν μυριοκτονίαν ἐκείνην ἀγέλην θυμάτων, ἀτινά ἐσαβήνωσεν ὁ θάνατος, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν λέξιν ὑποφωλλίζοντα καὶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ὥρᾳ, τὴν λέξιν Ἑλευθερία;

Προσκομιᾶτε δὲ τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας τὰ θυμιάματα, συμπλέξατε εἰς φυλλάδας ὅλα τῆς ἀνοξέως τὰ ἄνθη, τονίσατε ὅλων τῶν νεκρωσίων ὕμνων τὴν μελωδίαν διὰ νὰ παθανάτιστε ὡς ἐν μνημοσύνῳ τοὺς ἀκηδέτους, ἀλλ' ὀλισμονήτους. Εἶνε ἡ γενεὰ τῶν μαρτύρων.

Ἡ σημαία τοῦ γένους ἅς ἀπλωθῇ ἐν ἡμέρᾳ ἐπισήμῳ, οἷα ἡ τῆς σήμερον, πενθήσεως ἐπὶ τοὺς ἀγνώστους τάφους τῶν μυριοπληθῶν ἐκείνων, νεκρῶν τεσσάρων αἰώνων, ὃν τὸ αἷμα ἐξέθρεψε

θαλερὸν τὸ δένδρον τῆς πολιωότητος ἐλευθερίας, ὑπὲρ ἧς ἐκεῖνοι ἐστέναξαν καὶ ἔπαθον καὶ ἐπέθανον ματαίως.

Ἄλλ' ἐγείρατε ἔπειτα τὴν σημαίαν ἐκείνην ἀπὸ τῶν τάφων, καὶ ἀποβάλετε τὸ πένθος αὐτῆς, καὶ στήσατε αὐτὴν ὁσίαν καὶ ὑπερήφανον ἐπὶ τῶν σκαφῶν καὶ τῶν ἐπάλξεων, ἀφ' ὧν νικηφόρος ἀγωνισθεὶς ἐχαίρεισε τέλος αὐτὴν ὁ νέος Ἕλληνας. Κροτήσατε τὰς σάλπιγγας καὶ μελίσατε ποῶνας πρὸς τιμὴν τῶν ἐλευθερωτῶν. Ἡ σήμερον δὲν εἶνε μόνον ἡμέρα μνημοσύνης, ἀλλ' εἶνε καὶ ἡμέρα ἐορτῆς.

* * *

Ἐμμενε κλειστή ἀκόμη τῆς Ἀγίας Σοφίας ἡ πόλη καὶ κεκρυμμένος ὕπσθεν τοῦ ἀπὸ αἰώνων ἐκτισμένου τοῖχου δὲν ἐξήρχετο ὁ ἱερεὺς τῆς αἰώσεως ὁ ἀναμένων ἀκόμη τὴν κρίσιν ὡραν μετὰ τὸ διακοπήθῃ τῆς τελευταίας κοινωνίας ἀνὰ χεῖρας, ὅτε εἰς τὸ σάλπισμα τῆς ἐλευθερίας, ὅπερ μετέδωκεν εἰς τοὺς ἐλευθερωτὰς ὁ οὐρανοφάντωρ ἄγγελος ὁ προεὶπὼν τὴν Μαρίαν τὸ Χαῖρε, ἀνεώχθη ἄλλη πόλις, ἡ πόλις τῆς Ἀγίας Λαύρας. Καὶ ὡς ἄλλοτε ποτε τὸ λάβαρον τοῦ Βυζαντίου ἔφερε σύμβολον τὸ φωτεινὸν μετέωρον, ὅπερ ἐπιστάυτε ἰδὼν ἐν τῇ οὐρανῷ τῆς Ἀγίας Ἐλένης ὁ μέγας υἱός, οὕτω τὸ νέον Ἐν τούτῳ νῦν ὑπῆρχε τὸ σύνθημα τῆς ἀναστάσεως καὶ ὑπὲρ τῶν ὅλων ἀγωνιζομένης Ἑλλάδος.

Χωρὶς στρατιῶν καὶ στόλων, χωρὶς κυβερνήσεως καὶ ταμείων, χωρὶς ἀνακτόρων καὶ ναυστάθμων, μετὰ μόνον τὸ καρυοφύλλ, τοῦ ἀρματολοῦ, μετὰ μόνον τὸν σταυρὸν τοῦ λευκοῦ ἐβροντοφώνησεν ἀνὰ τὸν κόσμον τὸ ἔμπροσ. Καὶ ὡς ἄλλοτε ποτε τὸ

**Ὡ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε,
ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ
παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῶων
ἔδη θήκας τε προγόνων' νῦν ὑπὲρ**

[πάντων]

ἀντήχησεν ἀνὰ τὸν κόλπον τῆς Σαλαμίνας, ἀντιλαλήθην ὑπὸ τῶν νησιωτικῶν βράχων, οὕτω τὸ νέον πολεμικὸν κέλευσμα τοῦ ἀνορθουμένου νέου Ἕλληνισμοῦ ἀφύπνισε τὴν ἡχὴ τῶν ἐλληνικῶν φωνῶν, κατεπτόνησεν αὐτοὺς τοὺς Ἕλληνας, περὶ ἑστῆσεν εἰς θάμβος καὶ καταπληξιν καὶ τέλος εἰς ἐνθουσιασμόν τὴν σύμπασαν Εὐρώπην.

Τὰ τέκνα τῶν μαρτύρων ἀνεδείχθησαν ἀριστομάχα, οἱ υἱοὶ τῶν δούλων ἀνυψώθησαν εἰς ἥρωας, οἱ πενέσται τῶν καλυβῶν ἐκδομήσαν διὰ τῆς ἀνδραγαθίας αὐτῶν καλλιμάραρον τὸ μέγαρον

τῆς ἐλευθερίας καὶ ἔστησαν ἐν αὐτῇ καλλιστέφανον τὴν Νίκην. Ὅπου ἔστενον μέχρι τῆς χθὲς ἀγρόται, βρέχοντες τὴν γῆν διὰ τοῦ ἰδρώτους αὐτῶν καὶ τῶν δακρύων, ἀνερψάνθησαν ἀπὸ τῶν ὁσίων τῶν ματαίως ἐπὶ αἰῶνας ὑπὲρ πατρίδος μαρτυρῶν πάντων ἄλλοι τινὲς Σπαρτοὶ, γεννήματα δρυῶν, τῶν καὶ γεννιέτορες ἐλευθερίας. Ὅπου μέχρι χθὲς καὶ πρῶην διηυλάκονον τὰ πελάγη ὀλκάδες σίτου φορταγωγοὶ ἐξερψάνθησαν στόλοι ἐξερευνόντες νεοφανοὺς θανάτου. Ὅπου πρὶν ἄγροὶ, σήμερον στρατόπεδα, ὅπου ἐρείτια καὶ τέφρα, ἡ σημαία τῶν ἐλευθερωτῶν καὶ ὁ σταυρός, ὅπου μάχη καὶ νίκη, ὅπου χθὲς Τούρκος σήμερον Ἕλληνας, ὅπου χθὲς δουλεία σήμερον ἐλευθερία.

Ἄλλ' ὅπως γίνωσι πάντα ταῦτα, ὅπως μεταμορφωθῇ ἡ χώρα, ὅπως ἀναστήσῃ ὁ δούλος ὀρθοῦμενος εἰς ἐλεύθερον, καὶ περιστέφῃ τοὺς κροτάφους διὰ τῆς δάφνης τοῦ νικητοῦ, ἐδέσσε νὰ μὴ μείνῃ πέτρα ἐπὶ πέτρας, νὰ κενωθῇ πᾶν βαλάντιον, νὰ λησμονηθῶσι τὰ φύλα καὶ αἱ ἡλικίαι, νὰ γίνωσι μαχηταὶ οἱ κεκυφότες ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν καὶ οἱ ἀνήλικοι παῖδες, οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες. Ἐχρειάσθη νὰ προσφερθῶσιν εἰς τὸν βορρὴν τῆς ἐλευθερίας ὡς θυσία ἐξιλαστήριος σκάφη καὶ πόλεις, δεξαμεναὶ ταλλήρων καὶ γενναῖοι ἀνθρώπων.

Ὅτε ποτὲ οἱ ἀρχαῖοι Λακεδαιμόνιοι ἐπολέμουν πρὸς τοὺς Ἀργεῖους περὶ τῆς Θυρεάτιδος, ἐν δοκιμαστικῇ μάχῃ μετὰ τῶν δύο ἀντιπάλων στρατοπέδων ἐν τριακοσίων ἐκατέρωθεν ἀνδρῶν ἀπὸ μὲν τῶν Ἀργείων ἐπέστησαν μόνον δύο, ἀπὸ δὲ τῶν Λακεδαιμονίων μόνον εἰς, ὅστις καὶ ἔστησε τὸ κράσιον τῆς νίκης. Τὴν μονομερῆ ἐκείνην μάχην τῶν ἀρχαίων χρόνων ἐνθυμῆται ὁ ἐπαστὴς ἱερεὺς ἀγῶν τοῦ νέου Ἕλληνισμοῦ. Ἡ διαφορά εἶνε ὅτι ἀντὶ μάχης τριακοσίων μόνον ἀνδρῶν ὑπῆρχε τιτανομαχία ἔθνους ὀλοκλήρου, ὀρθοσθέντος νὰ καταστραφῇ ἔστω καὶ ὅλον, ἥκει νὰ μείνῃ εἰς ὅστις νὰ στήσῃ τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας ἐπὶ τῆς τέφρας καὶ τῶν ἐρειπίων. Διὰ τοῦτο ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὸσον ἡρωϊσμόν ὁ ἀγὼν ἐκεῖνος, οὗ προανάρχουσα ὑπῆρχαν αἱ ἀνδραγαθίαι τῶν γυναικῶν τοῦ Σουλίου καὶ ὅστις, αἰρομένης τῆς αἰλαίας τοῦ μεγάλου δράματος τῆς ἐπαναστάσεως, μᾶς παρουσιάζει ὡς πρῶτους ἀγωνιστὰς ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοὺς νεανίας τοῦ Δραγατσάνου.

Διὰ τοῦτο ἡ φάλαγξ τῶν μεγάλων νεκρῶν τοῦ εἰκοστέτου δὲν εἶνε ὀλιγώτερον πυκνὴ τῆς γενεᾶς τῶν ἐπὶ τῆς δουλείας μαρτύρων, οὐδ' ὀλιγώτερον πολυήμιστος, μετὰ τὸν πατριάρχην ἐπὶ κεφαλῇς, περισταχίζόμενον ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων καὶ φέροντα ἐπὶ τοῦ λαμποῦ τὸν θρόνον καὶ ἀκολουθούμενον

ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν πεσόντων ὑπὲρ πατρίδος. Ἄλλ' εἴης ἡ γενεὰ τῶν εὐτυχῶν ἡρώων, τῶν μεγάλων ἐλευθερωτῶν, οἵτινες κατόρθωσαν διὰ τῶν ἡρωϊκῶν αὐτῶν ἀγώνων, διὰ τῶν ὑπερανθρώπων αὐτῶν θυσιῶν νὰ κληροδοτήσωσιν εἰς ἡμᾶς τεμάχιον γῆς ἐλευθερίας.

Τεμάχιον. Ἄν οἱ μεγάλοι ἐκεῖνοι νεκροὶ, ὃν τὴν μνήμην γεραίρομεν σήμερον, ἀνίσταμενοι ἐκ τοῦ τάφου ἡρώων ὅποια καὶ ὅποση εἶνε ἡ Ἑλλάς ἡ ἀναβιβάζουσα σήμερον ἐπὶ τὰς στέγας τῶν οἰκῶν αὐτῆς ἐορτασίμως ἐστεμμένην τὴν ἐλληνικὴν σημαίαν, θὰ ἠπόρουν πῶς εἶνε τὸσον μικρὰ ἀπέναντι τῶσιν μεγάλων θυσιῶν, θὰ ἐστέναζον στεναγμὸν μύχιον, βλέποντες ὅτι εἶνε δούλαι, δούλαι ἀκόμη οἱ πατρίδες πλείστον ὅσων συναγωνιστῶν αὐτῶν ὁμοίως ὡς αὐτοὶ χυσάντων τὸ αἷμα πρὸς ἐλευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος, ὅτι κύντουσαν ἐπὶ τὸν ζυγὸν τόσαι καὶ τόσαι χώραι, ὅπου εἶχε σπηθῇ ἐπὶ τῶν μεγάλων ἡμερῶν τῆς ἔθνικης τιτανομαχίας ἡ αὐτὴ σημαία, ἐφ' ἧς ἐπεγράφετο Ἑλευθερία ἢ Θάνατος.

Καὶ μόνον θὰ ἠπόρουν καὶ μόνον θὰ ἐστέναζον; Ἡ μᾶλλον ἐκεῖνοι, οἱ ἀπὸ καλυβῶν ἐλευθερώσαντες τὴν μικρὰν ταύτην γωνίαν τοῦ Ἕλληνισμοῦ θὰ κατέσπαν εἰς λίθους τὰ σημερινὰ ἡμῶν μέγαλα ὅπως λιθοβολήσωσι τοὺς υἱοὺς ἐκείνους τῆς Ἰνδομίας, ὅσοι λησμονοῦσι τυχὸν τὰς μεγάλας αὐτῶν ἐθνικὰς υποχρεώσεις, μυωποῦντες ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ μὴ βλέπωσι πέραν τοῦ Ταϊγέτου καὶ τοῦ Ὀλύμπου καὶ κωφεύοντες ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ μὴ ἀκούωσι τοὺς γόους, οἵτινες ἀναπέμπονται ὑπὸ μυριάδων ἀδελφῶν τῆς ἀλυστρώτου Ἑλλάδος;

Καύσατε θυμίαμα ἐπιμνημόσυνον ἐπὶ τοῦ ἱαφου τῆς γενεᾶς τῶν μαρτύρων. στέφατε με δάφνας τὸ μῆμα τῆς γενεᾶς τῶν ἡρώων. Ἀλλὰ τότε, τότε καὶ μόνον θὰ δικαιοῦσθε νὰ πανηγυρίσετε μετὰ τελείας χαρᾶς καὶ ἀληθοῦς ὑπερηφανείας ἐπὶ τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ Μαρτίῳ, ὅταν ἔλθῃ ποτὲ ἡμέρα, καθ' ἣν τὸ ἔθνος σύσσωμον θὰ βαπτίσῃ τὸ ὅπλον αὐτοῦ εἰς τὰ αἵματα τῶν μαρτύρων θὰ περιστρέφῃ αὐτὸ μετὰ τὰς δάφνας τῶν ἡρώων καὶ θὰ ἐκδράμῃ νικηφόρον νὰ φέρῃ τὰ εὐαγγέλια τῆς ἐλευθερίας εἰς τὰς νήσους καὶ τὰς δεσφάδας, ὅπου τώρα ἀντηχεῖ ὁ στεναγμὸς τοῦ δούλου καὶ χύνεται πικρὸν τὸ δάκρυ τοῦ ἀλυστρώτου. Τότε καὶ μόνον τότε θὰ εἶνε τελεία ἡ ἐθνικὴ πανηγυρίς καὶ θὰ μεταβλήθῃ ἡ δάφνη εἰς λιθαντὸν καὶ ὁ λιθαντὸς εἰς δάφνην, ὅταν τὴν ἐθνικὴν σημαίαν θὰ οὐράξῃ ὁ περὶφανὸς ἡ πνοὴ ἐλευθερῶν τῶν βουνῶν ἐκείνων, ὅπου σήμερον πατεῖ τὸν πόδα κατακτητῆς

πέντε αιώνων, όπου άσχημονεί ο μυσαρός έχθρος χιλίων και διακοσίων έτών έκείνος όστις άγωνί- ζεται να πνίξη τον έλληνισμόν εν τή πολιτωθήτῃ γῇ, ἥν είχε πατρίδα ο 'Αριστοτέλης και έξ ής έξώρμησεν ως νικήτῃς τῆς 'Ασίας 'Αλέξανδρος ο Μέγας. Τότε θα ήνε τέλειος ο έορτασμός τῆς 25 Μαρτίου, όταν θα έχη ο έλληνισμός τὸ δικαίωμα και τὸ θάρρος νάναπετάσῃ εἰς τοὺς άέρας πλὴν τῆς κυανολεύκου σημαίας τὸ λάβαρον τοῦ ὑπὲρ πίστewς και πατρίδος πεσόντος Κωνσταν- τίνου τοῦ Παλαιολόγου και τὴν σημαίαν, ἥν εκ τῆς Μακεδονίας παραλαβὼν έστησε νικήτριαν ο Ξανθὸς υἱὸς τοῦ Φιλίππου ἐπὶ τῶν τειχῶν τῆς Πε- ρσέπολεως και τῶν ἐπάλξεων τῆς Βαβυλῶνος. Μέχρις ἐκείνης δὲ τῆς ἡμέρας έστω ἡ λαληγυρι- κῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ δοξασμός μὲν τῶν μεγάλων θυ- σιῶν και ὑπερόχων νικῶν τοῦ παρελθόντος, ὡ-

πόμενους δὲ εἰς ἡμᾶς και τοὺς μεταγενέστερους τοῦ ἐπιβεβλημένου μεγάλου ἔθνικοῦ προγράμματος, ὅτερ θα εκτελέσωμεν ὄχι μόνον καινῶμε- νοι ἐπὶ πατραγαθία, ἀλλ' ἐνθυμούμενοι τὴν ἐντο- λὴν ἥν έδωκε θνήσκων εἰς τοὺς υἱούς μέγας 'Ρω- μαῖος αὐτοκράτωρ. Laboremus 'Εργαζώ- μεθα. Παρασκευάσωμεν διὰ συντόνου και ἰκτινά- του, ἀδιαπτώτου και εὐσυνειδήτου' ἐργασίας τὰ χαλύβδινα ὅπλα τῆς ειρήνης και τοῦ πολέμου, δι' ὧν και μόνον θα δυνηθῶμεν νά έορτάσωμεν μίαν ἡμέραν τὴν ἐθνικὴν ἀνάστασιν εὐτυχεῖς και χαί- ροντες οἱ Πανελλήνιοι ὅλοι ἀπὸ άκρου εἰς άκρον τῶν χωρῶν, ἐν αἷς εὐστοιχεῖται ἡ έλληνικὴ γλῶσ- σα και θρησκευεται ἡ ὁρθοδοξία και πάλλουσιν αἱ καρδίαι ὅλαι πρὸς μίαν ιδέαν, τὴν ιδέαν ἐνι- αίας και μεγάλης 'Ελλάδος.

† ΣΠΥΡΟΣ Π. ΛΑΜΠΡΟΣ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Όταν ο δια του 'Ελληνικού προϋπολο- γισμού άμειβόμενος πρέσβυς και συ- νήγορος τῶν Γαλλικῶν ἀπόψεων κ. Ν. Πολίτης προσεπάθει ν' άποσειση τὰς εὐ- δύνas του διὰ τὸν τουφεκιόμον τῶν πο- λιτικῶν και τοῦ άρχιστρατήγου, ἡ «Νέα Έποχή» διετύπωσεν ἕνα ἐρώτημα. Τοῦτο: 'Ο μὲν κ. Πολίτης ζητεῖ συγχωροχάρτιον προσπαθεῖ νά ἐξιλεωθῇ, άγωνίζεται ν' άπ δείξῃ διὸν εὐθύνεται εἰς τὸ ἐγκλη- μα. 'Αλλ' ο κ. Βενιζέλος διατὶ σιωπᾷ εἰς τὴν ἀποδιδομένην αὐτῷ και πιστευ- ῶμένην ἀκλονήτως ἀπὸ τὸν ἀντιβενιζε- λικὸν κόσμον, κατηγορεῖται διὸ εἶναι ἡθι- κὸς αὐτοσυργὸς τῆς συγερᾶς ἐκείνης δο- λοφονίας; 'Η ἀπάντησις δίδεται τώρα, ἀπὸ προσωπικὸν δημοσιογραφικὸν ὄργα- νον τοῦ κ. Βενιζέλου, τὴν «Πατρίδα». 'Η ὁποία ἐβροντοφώνησεν διὸ «δικαί- ως και νομίμως κατεδικά- σθησαν και έτουφεκίσθη- σαν οἱ πολιτικοὶ και ὁ άρ- χιστράτηγος ἐπὶ ἐσχάτῃ προ- δοσίᾳ». 'Ο μακαρίτης 'Εμμ. Ρέπου- λης διὰν έμεσολάβησε ἐν Λωζάννῃ πα- ρὰ τῷ κ. Βενιζέλῳ διὰ νὰ τὸν πείσῃ δι- έπρεπε νά επέμβῃ πρὸς ματαίωσιν τῆς θανατικῆς εκτελέσεως τῶν πολιτικῶν και ἐπέστρεψεν άκαρπὸς εἰς Παρισίους, έχαρακτήρισε τὸν κ. 'Ελευθ. Βενιζέλον «ὡς κῶν α λ υ σ σ ὶ ν τ α». 'Η λύσσα τοῦ κ. Βενιζέλου κατὰ τῶν μεγάλων

μαρτύρων νεκρῶν μας εξακολουθεῖ άμεί- ωτος. 'Ας ἐπιστρέψῃ λοιπὸν τὸ ταχύτε- ρον εἰς 'Εθῆνας 'Ο μπόγιας θα εκτε- λέσῃ, ἀναμφιβόλλως, τὸ καθήκον του.

Επαναλαμβάνομεν. Συμφωνοῦμεν ἀ- πολύτως μὲ τὴν «Πατρίδα» τοῦ κ. Σίμου διὸ πρέπει νά παραμερισθῶν οἱ κκ. Καφαντάρης και Μιχαλακόπουλος και νά ἐπανέλθῃ εἰς τὰ ὕπατα τῶν ἀξι- ωμάτων ο κ. 'Ελευθέριος Κυριάκου Βε- νιζέλος. Τοῦ «πατρὸς τῆς φυλῆς» ἡ ἀ- νάμειξις εἰς τὴν πολιτικὴν, θὰ σημάνη τὴν ἑναρξιν τοῦ τελειωτικοῦ άγῶνος με- ταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων κόσμων. Τοῦ κ. Βενιζέλου ἡ ἐν τῇ πολιτικῇ ζωῇ τῆς χώ- ρας ὕπαρξις, θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν συ- νένωσιν τῶν ἀντιβενιζελικῶν δυνάμεων. Εἰς τὴν δημιουργίαν φανατισμοῦ. Εἰς τὴν τόνωσιν τῆς νικητηρίου ἐλπίδος. Δι' αὐτοὺς τοὺς λόγους προτιμῶμεν τὴν ἐπά- νοδον εἰς τὴν πολιτικὴν τοῦ οἰκτροῦ κα- τατροφέως και ἐμπρηστοῦ τοῦ 'Ελλη- νικοῦ οἴκου.

Τὸ πλειοψηφικὸν σύστημα τῆς ἐκλο- γῆς, ὄχι μόνον ὑποθάλλει τὴν νο- θείαν, ἀλλὰ ὑποιάσσει τὴν πλειοψηφί- αν εἰς τὴν μειοψηφίαν!! Αὐτὰ ἐλέχθη- σαν ἐν τῇ Βουλῇ ὑπὸ τοῦ κ. 'Αλεξ. Πα- νασταςίου κατασκευαστοῦ τοῦ νόθου δημοψηφίσματος, ἐφευρέτου τῆς τραγε- λαφικῆς ἀναλογικῆς, και κυριωτέρου ὁρ-

γάνου τῆς Βενιζελικῆς πολιτικῆς ἥτις ὡς δόγμα εἶχε και ἔχει ἀκόμη τὴν ὑπο- ταγὴν τῆς πλειοψηφίας τοῦ 'Ελληνικοῦ λαοῦ εἰς τὴν μειοψηφίαν και εἰς τοὺς ἐκλογεῖς τῶν Ποδαράδων.

Ενδουσιασμός άπειρος ἐξεδηλώθη ἐπὶ τῇ Γαλλικῇ ἐμπορικῇ ἐκθέσει. 'Η πόλις ἐσημαιοστολίσθη και ἐφωταγωγῆ- θη αἱ μουσικαὶ ἀνέκρουσαν τὴν Μασσα- λιώτιδα, λόγοι φλογερᾶς ἀγάπης τῆς Γαλλίας πρὸς τὴν 'Ελλάδα και τῆς 'Ελ- λάδος πρὸς τὴν Γαλλίαν ἠκούσθησαν, παράσημα ἐσκορπίσθησαν και τὰ ἐμ- ψυχα και ἄψυχα Παρισινὰ «μανεκὲν» ἐθεοποιήθησαν. 'Εν τῷ μεταξὺ ἡ εἰσα- γωγὴ τῶν 'Ελληνικῶν οἶνων εἰς τὴν Γαλλίαν διὰ τοῦ ἐπιβληθέντος ἐσχάτως βαρυτάτου δασμοῦ καθίσταται ἀδύνατος και ὅλα τὰ ἐξαγόμενα 'Ελληνικὰ προῖ- όντα εὐρίσκουν κλειστὴν τὴν Γαλλικὴν ἀγοράν. 'Η 'Ελληνογαλλικὴ φιλία, φαί- νεται, διὸ ὑφίσταται και προάγεται μόνον διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν Γαλλικῶν συμφερόντων!!

Φανταζόμεθα διὸ ἡ Βουλὴ τῶν 'Ελ- λήνων θὰ θελήσῃ νά ἐξαρθῇ ὕπε- ράνω τῶν παθῶν τῆς και θὰ τιμήσῃ αὐτήν ψηφίζουσα τὴν σύνταξιν τῆς χῆ- ρας τοῦ ἀειμνήστου Κωνσταντίνου 'Αρ- γασάρη Δομβάρδου. Αἱ ὑπηρεσίαι τὰς ὁποίας προσέφερεν εἰς τὴν πατρίδα ο ἄνδρς και τετιμημένος ἐκείνος πολιτευ-

τῆς τῆς Ζακύνθου εἶναι γνωσταὶ εἰς τὸν ἑλληνικὸν λαόν. Συνεχιστῆς τῶν 'Εθνι- κῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Μεγάλου Κωνσταν- τίνου Δομβάρδου, ο ἀείμνηστος ἀνὴρ ἀφιέρωσεν ὅλην αὐτοῦ τὴν δρᾶσιν κατὰ τὸν μακρὸν πολιτικὸν του βίον ὑπὲρ τοῦ ἔθνους και τῆς μυροβόλου νήσου ἥν ἐν τῇ Βουλῇ ἀντιπροσώπευε. Γενόμενος πλειστάκις 'Υπουργὸς και κατὰ τὴν πε- ρίοδον 1920—1922 διατελέσας Πρόε- δρος τῆς Τρίτης τῶν 'Ελλήνων 'Εθνι- κῆς Συνελεύσεως, κατέλιπεν εἰς τὴν σύν- τροφον τοῦ βίου του τὴν ἐτιμον πενίαν του, κληρονομίαν ὅλων τῶν πολιτενομέ- νων τῆς ἀποκληθείσης ποτέ.....φανλο- κρατικῆς ἐποχῆς! Χάριν τῆς μνήμης τοῦ ἐξόχου ἑλληνος πολιτικοῦ ἡ Βουλὴ τῶν 'Ελλήνων ἔχει ὑποχρέωσιν ιερὰν νά ὑ- περψηφίσῃ τῆς προτάσεως περὶ παρο- χῆς συντάξεως εἰς τὴν χῆραν αὐτοῦ.

Τὸ 'Αργος ἐξέλεξε διὰ μεγάλης πλει- οψηφίας Δήμαρχόν του τὸν δμόφρο- να και ἐκλεκτὸν φίλον τῆς «Ν. Έποχῆς» κ. Κωνσταντ. Μπόμπον. 'Ο κ. Κ. Μπό- μπος ἔρχεται νά συνεχίσῃ τὸ ἐκ τοῦ ἀδο- κήτου θανάτου τοῦ ἀειμνήστου ἀδελφοῦ του 'Αγγελῆ Μπόμπον διακοπὲν ἐκπο- τιτικὸν και εὐεργετικὸν διὰ τὴν ὠραῖ- αν Πελοποννησιακὴν πόλιν ἔργον. Μὲ τὴν πεποιθήσιν αὐτὴν συγχάριμεν τοὺς 'Αργεῖους διὰ τὴν τόσον διακριτικὴν ψήφον των.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

'Η ἔρις μεταξὺ τῶν ἐπιγόνων τοῦ Βενιζε- λισμοῦ ἐνετάθη ἐπὶ τοσοῦτον κατὰ τὰς τελευ- ταίας ἡμέρας, ὥστε νά πιστευθῇ ὅτι ἡ ἐνδο- βενιζελικὴ διαίρεσις ἀπέβη αὐτως ἀδύνατον νά γεφυρωθῇ και διὸ ἐπὶκειται ἡ ἀλληλοεξόν- τωσις.

Τὰ πράγματα ὁμως πιστοποιοῦν ὅτι ο Βενι- ζελισμός παραμένει ἠνωμένος κατ' οὐσίαν ὑπὸ τὴν κατοπιὸν πνοὴν τοῦ ἀρχηγοῦ του και μά- χεται μόνον διὰ τὴν διανομὴν τῶν λαφύρων, τὰ ὅποια ἡ κυβερνώσα φατρία ἐξησφάλισε μετὰ σειρὰν ἐπαναστάσεων και ἐγκλημάτων, ἀνατροπῶν και ἀνταρσιῶν.

'Η διανομὴ τῆς λείας δὲν παρέσχε εἰς ὁ- λους ἐπαρκεῖς ὠφελείας και ἡ ἀποκλειστικὴ

ἐκμετάλλευσις τῶν ἀγαθῶν τῆς ἐξουσίας, ἥν νέμεται μία μόνον μερίς τοῦ Βενιζελισμοῦ, προ- καλεῖ τὴν μὴν ὀλίγων ἐξ αὐτῶν, οἵτινες ἔ- μειναν ἀπρόσκλητοι εἰς τὸ πλούσιον συμπόσιον ὑπὸ τῆς κλίμας και τοῦ νεοβενιζελικοῦ ἐπιτε- λείου.

'Η ἐπραγείσα συνεπῶς ἔρις μεταξὺ τῶν ἐ- πιγόνων δὲν ἀποτελεῖ οὐδὲν ἄλλο εἰ μὴ ἐκδήλω- σιν τῆς προσπάθειας ὅπως πάντες συμμετά- σχουν οἱ Βενιζελικοὶ εἰς τὰ ἀγαθὰ τῆς 'Εξου- σίας και οἱ ὅποιοι εἰς πρώτην στιγμὴν καθ' ἣν θὰ κινδυνεύσῃ τὸ οἰκοδόμημα, ὅπερ οἱ μὲν ἐκ- μεταλλεῦνται, οἱ δὲ ἄλλοι ζητοῦν νά ἐκμεταλ- λευθῶν, θὰ ἀφίσουν τὰς διχονοίας κατὰ μέρος και θὰ ἐνωθῶν εἰς ἀδιάσπαστον σύνολον κατὰ

των αντιπάλων και των Βασιλοφρόνων. Απόδειξεις τούτου εἶνε τὸ γεγονός τῆς συνομιλίας τοῦ κ. Καφαντάρη πρὸς τὸν κ. Βενιζέλον. «Εἶνε δικό σου τὸ κόμμα, κ. Πρόεδρε, εἶπεν ὁ κ. Καφαντάρης ὁμιλῶν πρὸς αὐτὸν εἰς τὸ «Παλαιὸν» πρὶν ἀναχωρήσῃ εἰς Εὐρώπην. Ἐάν θὰ σὲ βοηθήσω ὅπως εἰς νέους ἐσωτερικοὺς ἀγῶνας. Διότι καὶ ὁ Λαὸς ἔχει κουρασθῇ καὶ ἐγώ. Θὰ μείνω φίλος σου, χωρὶς πλέον ἀνάμειν εἰς οὐδέν».

Αἱ φράσεις αὗται τοῦ κ. Καφαντάρη πιστοποιοῦν τὴν συνοχήν τοῦ Βενιζελισμοῦ καὶ ἐν περιπτώσει ἀκόμη διαφωνίας.

Ἄλλ' ἐάν οὕτως σκέπτεται ὁ κ. Καφαντάρης, πρῶτος ἐκ τῶν ἐπιγόνων, εἶνε δυνατόν ἄλλως νὰ πράξῃ τὸ ὑψηλὸν πολιτικὸν ἀνίστημα τοῦ κ. Μιχαλακοπούλου ἢ ἡ ἀσθενὴς δημοκρατικὴ ὁμάς τοῦ κ. Παπαναστασίου ἢ τοῦ κ. Κονδύλη τὸ ἀνύπαρκτον κόμμα ἢ ἄλλου τινὸς στρατοκράτου ἢ σπάθης καὶ ἡ συμμορία;

Πάντες οὗτοι ἐκκολληθέντες ἐκ τῆς ἐστίας τοῦ Βενιζελισμοῦ εἰς ἐν μόνον ἀποδίδουν πῶς θὰ συνεχίσουν δι' ἐναλλαγῆς τῶν ἐπιγόνων τὴν ἐκμετάλλευσιν τῆς ἐξουσίας ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς συντηρήσεως τῆς Δημοκρατίας καὶ πῶς θὰ συνεχίσουν τὴν ἀτιμώρητον δρᾶσιν ἐπὶ τῆς πολιτικῆς σκηνῆς παρὰ τὰ συντελεσθέντα ὑπ' αὐτῶν ἐγκλήματα.

Ἡ ἐν τῇ Βουλῇ συζήτησις τῶν ἐξόδων τοῦ προϋπολογισμοῦ ἀπεκάλυψε τὴν γυμνότητα τῶν στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν παρασκευῶν καὶ τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τοῦ στρατεύματός μας.

Ὅσα εἶπεν ὁ πρόεδρος τῆς ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν Κοινοβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς περὶ προβάσιμου ἀκρήστου ἀξιωματικῶν καὶ περὶ προαγωγῆς στασίμων παρὰ τὴν γνώμην τῆς Κοινοβουλευτικῆς ἐπιτροπῆς, ἥτις ἠκύρωσε τὸ σχετικὸν Ν. Δ. τῆς Κυβερνήσεως Κονδύλη, ἀποτελοῦν δείγμα τῆς εἰς τὸν στρατὸν κρατούσης κακῆς διοικήσεως καὶ τῆς χειρίστης τῶν στελεχῶν συνθέσεως, ὥστε νὰ ἀποβαίνει προφανὴς ἡ ἔλλειψις ἡγήτων τοῦ στρατοῦ ἐν περιπτώσει πολέμου. Αἱ ἀποκαλύψεις αὗται πιστοποιοῦσι τὴν πλήρη τοῦ στρατοῦ οἰκτρότητα, δὲν συνέφερον νὰ ἐξακολουθήσουν καὶ ὁ κ. Καφαντάρης μετὰ τὴν πρόφασιν ὅτι ἡ ὥρα παρήλθεν συνέσεως νὰ διακοπῇ ἡ συζήτησις. Οὕτως πονήρως ὁ κ. Καφαντάρης διέκοψε τὸν μίτον τὸν ἀποκαλύψων, εἰς δὲ πρόεδρ. κυ-

βερνητικὸς βουλευτὴς, διὰ νὰ ἐπακολουθήσῃ σειρά ἀποκαλύψεων περὶ πῆς καχυπατάσεως τοῦ ναυτικοῦ καὶ περὶ τῆς πλήρους ἀνεπαρκείας τῆς ἀεροπορικῆς ὑπηρεσίας.

Ἡ Ἑλλάς πληρώνουσα 2 1) 2 — 3 δισεκατομμύρια ἐτησίως διὰ τὸν στρατὸν καὶ τὸ ναυτικὸν ἔχει μόνον ἀπειρίαν, μ. ι. σ. θ. ο. φ. ὁ ρ. ω. ν. καὶ β. α. θ. μ. ο. ὑ. χ. ω. ν., προϊόντων τῆς ἐσωτερικῆς ἀνωμαλίας, δὲν ἔχει ὅμως οὔτε στρατὸν ἀξιόμαχον οὔτε ναυτικὸν διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῶν παραλίων τ. η. ς.

Διαδόσεις καὶ φῆμαι περὶ κινήσεων τοῦ κ. Κονδύλη ἐκυκλοφόρησαν πάλιν καὶ διεψεύσθησαν συγχρόνως. Οἱ ἐλλοχεύοντες παράγοντες, παρὰ τὴν μὴ εἰσέτι καταβολὴν ὑπὸ τῶν ξένων τοῦ προήγουστος τοῦ δανείου, ἐτσιμαζοῦνται πρὸς ἄλλωσιν τῆς ἐξουσίας, βοηθούμενοι ὑπὸ τῆς ὁσμῆς καταπιπτούσης Κυβερνητικῆς ἀξιοπρεπείας καὶ ὑπὸ τῆς συνεχιζομένης κοινοβουλευτικῆς ἀδυναμίας. Καὶ ἡ ἐσωτερικὴ ἀνωμαλία συνεχίζεται οὕτως, μετὰ προφανῆς ἐκδηλώσεις τῆς ἀναρχίας ἥτις πανταχοῦ κρατεῖ καὶ τῆς κατὰ τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ ἐπιβολῆς, τὴν ὁποίαν ἀποτρέπει ἡ σύνεσις τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ ἡ προσήλωσις τοῦ κ. Τσαλδάρη εἰς τοὺς κοινοβουλευτικοὺς θεσμούς, καὶ εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς διατηρήσεως τῆς γαλήνης καὶ τῆς ἐσωτερικῆς τάξεως.

Μετὰ τὰς ἐπαρχίας ὁ ἐπαγγελματικὸς κόσμος τῶν Ἀθηνῶν ἐξηγέρθη κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἐξέδωκε τὸ κάτωθι ἀνακοινωθέν: «Τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς Γενικῆς Συννομοσπονδίας τῶν Ἑπαγγελματιῶν τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς πανελληνίου ἐκδηλώσεως τῶν ἐπαγγελματικῶν καὶ βιοτεχνικῶν ὁργανώσεων, ἐπιζητούντων τὴν ἀναστολὴν τοῦ νεωστὶ ἐφαρμοσθέντος Ἐνοικιοστασίου, διαβλέποντες εἰς τὰς πρωτοφανοὺς δριμύτητας πύκτας ἐκδηλώσεις ὑποφώσκουσας τὴν Λαϊκὴν ἐξέγερσιν δι' ὑστάτην φορὰν ἐπικαλεῖται τὴν προσοχὴν τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὴν ὁποίαν ἐπιρρίπτει τὴν εὐθύνην διὰ πᾶσαν διαταραχὴν τῆς τάξεως, δεδομένου ὅτι καθημερινῶς ὑπὸ τὸ κράτος τῆς καταπρεχούτης τὸν ἐπαγγελματικὸν καὶ βιοτεχνικὸν κόσμον δυσπραγίας, ἀλλεπαλλήλως κλείονται διάφορα καταστήματα τῶν ὁποίων δ. ἀριθμὸς μόνον ἐν Ἀθήναις ἀνῆλθεν εἰς 2676.

Ἐντέλλεται δὲ πρὸς ἀπάσας τὰς ἐπαγγελματικὰς ὁργανώσεις τῆς Ἑλλάδος ὅπως καταστήσωσι τοπικῶς ἐνήμερον τὸν ἐπαγγελματι-

κὸν κόσμον ἐπὶ τῆς πορείας τοῦ ζητήματος καὶ ὥσιν ἐν ἐπιφυλακῇ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ληφθεισῶν ἀποφάσεων τῆς Γενικῆς Συννομοσπονδίας τῶν Ἑπαγγελματιῶν τῆς Ἑλλάδος, τῶν ὁποίων θέλουσι λάβει γνώσιν δι' ἐμπιστευτικῶν ἐγγράφων».

Ἀλλὰ καὶ τὰ Ἐπιμελητήρια τῆς Θεσσαλονίκης, Βόλου, Πατρῶν, Σύρου, Καβάλλας, Κερκύρας καὶ ἄλλων πόλεων διὰ τηλεγραφημάτων διαμαρτύρονται διὰ τὴν συνεχιζομένην φορολογικὴν πίεσιν καὶ τὴν ἀδιαφορίαν τῆς κυβερνήσεως καὶ ζητοῦν τὴν λήψιν ἀνακουφιστικῶν μέτρων ὀηλοῦντες τέλος ὅτι θὰ ἀρνηθοῦν τὴν πληρωμὴν φόρων. Τὰ πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀντιπολιτεύσεως κ. Τσαλδάρην τηλεγραφήματα τῶν Ἑπαγγελματικῶν ὁργανώσεων πι-

στοποιοῦν τὴν κραποῦσαν Λαϊκὴν ἐξέγερσιν καὶ δυσφορίαν, ἣν ἡ Κυβέρνησις παραβλέπει καὶ τὴν ὁποίαν ἐκμεταλλεύονται οἱ κομμουνιστὰι καὶ οἱ παραλλήλως δρῶντες σπυρατοκράται καὶ λοιποὶ παράγοντες.

Ἡ συνάντησις τοῦ κ. Καφαντάρη μετὰ τοῦ ἀσθενούντος κ. Μεταξᾶ διὰ τὸ ζήτημα τῆς ὁδοποιίας καὶ τῆς συνάψεως σχετικῶν δανείου φαίνεται ὅτι ἔδωκεν ὁμαλὴν τροπὴν εἰς τὴν ἐνδοκυβερνητικὴν κρίσιν καὶ εἶνε πιθανὸν ὅτι αὕτη θὰ λυθῇ κατὰ τρόπον ἱκανοποιητικὸν διὰ τὴν ὁδοποιίαν καὶ διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους δι' αὐτὴν πολιτικοὺς ἀρχηγούς.

Κ.

ΜΕΤΑ ΜΙΑΝ ΔΩΔΕΚΑΕΤΙΑΝ

Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

(ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1908 κατόπιν τῶν πραξικοπημάτων τῆς Αὐστρίας, προσαρτησάσης τὴν Βοσνίαν καὶ Ἑρζεγοβίνην, καὶ τῆς Βουλγαρίας, ἀνακηρυχθείσης εἰς Βασίλειον, ἀπεφάσισε καὶ ἡ Κρήτη νὰ κηρύξῃ τὴν ἐνωσίν τῆς μετὰ τῆς Ἑλλάδος. Ὁ κ. Ζαΐμης ἀπουσάζων τότε ἐκ Κρήτης, δὲν ἐπαγγέθη, ἐσχηματίσθη δὲ Κυβέρνησις οἰκουμένη, εἰς τὴν ὁποίαν συνέπραξε καὶ ὁ κ. Βενιζέλος, ὀνομάσας αὐτὴν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης, καὶ ἀπὸ μεγαλομανίαν, καὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, μολοντί τοῦ ὑπεδείχθη ὅτι ὁ τίτλος τοῦ ὡς ἰδιαιτέρου ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν δὲν συνεβιάζετο μετὰ τὸ ἐνωτικὸν καθεστὼς τῆς νήσου. Ἡ ἐνωσις ἐκηρύχθη τὴν 23ην Σεπτεμβρίου 1908, καὶ ὁ κ. Βενιζέλος ὄχι μόνον συνεφώνησε μετὰ τῶν λοιπῶν περὶ τῆς σκοπιμότητος τοῦ πραξικοπήματος, ἀλλὰ καὶ ἔγραψεν εἰς τὸν ὑπ' αὐτοῦ συντασσόμενον «Κήρυκα»: «... πεποιθῆσθαι ἀκράδαντον ἔχομεν ὅτι, ἂν ὁ κρητικὸς Λαὸς ἐξαρθῇ εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων ... αἰσίον ἐσται τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος μας...»

Λυπούμεθα διότι δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκταθώμεν τόσο πολὺ, ὥστε νὰ παρακολουθήσωμεν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Βενιζέλου

διαχείρισιν τοῦ κρητικοῦ ζητήματος κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, διὰ νὰ φανερωθῇ ὄχι μόνον ὁ ὄγκος τῆς ἀποτυχίας ποῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνικανότης τοῦ ν' ἀντιληφθῇ τὴν ἐξωτερικὴν πραγματικὴν Κατάστασιν καὶ τὰς διαθέσεις τῶν Δυνάμεων. Ἐδῶ θὰ κριθῇ καὶ ἡ ποιότης τοῦ περιφθιμῶς πολιτικοῦ τοῦ αἰσθητηρίου, τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦλάχιστον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν εἶχεν, ὡς φαίνεται, ἀποκαλύψει εἰς αὐτόν. Ἐνῶ ὅλοι σχεδὸν οἱ πολιτευόμενοι Κρήτες καὶ ὁ τύπος ἔβλεπον μετὰ δέους τὴν κακὴν τροπὴν τὴν ὁποίαν ἀμέσως ἐκτοτε ἐλάμβανεν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ τὸ κρητικὸν ζήτημα, ἐκεῖνος ἀμβλυπῶν, ἔγραψε εἰς τὸν «Κήρυκα» ὅτι «... παρ' ὅλας πᾶς μεμψιμοιρίας τῶν ἀπαισιόδοξων, δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν ὅτι οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος ἀναγνώσεως διὰ τὴν αἰσίαν λύσιν τοῦ ζητήματος ἀντυχίας διὰ τὴν αἰσίαν λύσιν τοῦ ζητήματος μας...» («Κήρυξ» 9Ν)βρίου 1908). «... τὸς μας...» («Κήρυξ» 9Ν)βρίου 1908). «... Τὸ ἐφ' ἡμῶν δὲν θέλωμεν παύσει πεπειθότες ἐπὶ τὴν αἰσίαν λύσιν τοῦ ζητήματος μας...» («Κήρυξ» 17 Φεβρουαρίου 1909).

Ἐπὶ πολὺν χρόνον διεβεβαίωνεν ὅτι ἡ ἐνωσις θὰ ἔχη πραγματοποιηθῇ πρὸς τῆς ἀναχωρήσεως τῶν διεθνῶν στρατευμάτων, ἡ ὁποία εἶχεν ἀποφασισθῇ ὑπὸ τῶν Δυνάμεων, ἢ θὰ συνέπιπτε μετὰ ταύτης καὶ μόνον βραδύτερον

των προξενικών διαρρηγμένων εις τὰ δικαστήρια είχε δώσει ἐκ των προτέρων τὴν συγκατάθεσιν του. Τὸ ἴδιον καὶ διὰ τὸ ζήτημα τοῦ ὅρκου Πολὺ πρὶν ἐκτραγῆ τὸ ζήτημα τοῦτο, καὶ πρὶν συνέλθῃ ἡ Συνέλευσις, ἐρωτηθεὶς ὑπὸ των προξένων, συγκατατέθη νὰ μὴ ἐπιμείνῃ ὅπως δόσαν οἱ μυσουλμάνοι τὸν ὅρκον τοῦ ἐλληνικοῦ συντάγματος (βλέπε «Κήρυκα» τῆς 17 Ἀπριλίου 1910). Καὶ αἱ δυνάμεις τότε ἡξίωσαν διὰ νότας ὅπως οἱ μυσουλμάνοι πληρεξούσιοι τῆς Συνελεύσεως καὶ ὑπάλληλοι τῆς Πολιτείας μὴ υποχρεωθῶν νὰ ὀρκισθῶν κατὰ τοὺς ἐλληνικοὺς νόμους. Ἡ ἀπόφασις αὐτῶν ἐγνωστοποιήθη πρὸς τὴν Τουρκίαν ὡς ἐξῆς «... Αἱ τέσσαρες Δυνάμεις ἀποδεικνύουν ἀπαξ εἶτι τὰς προθέσεις καὶ τὰς σκέψεις των πρὸς περιφρούρησιν των κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τῆς Α.Α.Μ. τοῦ Σουλτάνου».

Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον ἄφησεν ὡς πρόεδρος τῆς κρητικῆς κυβερνήσεως τὴν Κρήτην, ὅταν κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1910 ἐφθασεν εἰς Ἀθήνας, ὅπου ἐγένετο δεκτὸς ὡς ὁ Μεσσίας τῆς φυλῆς καὶ πλήρης αἰσιοδοξίας καὶ ἀγνίας των ἐλληνικῶν πραγμάτων, προσέφερεν εἰς τὸν ἀθηναῖον λαὸν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τὸ κἀνιστρον τῆς Πανδώρας.

Ἐφευγεν ἀπὸ τὴν Κρήτην μὲ πλήρη ἡθικὴν κατὰπτωσιν, ἀφήνων ὀπίσω του δύο τεραστίας ἀποτυχίας, μία ἐσωτερικὴν καὶ μίαν ἐξωτερικὴν.

Τὴν Κρήτην ἀπὸ εὐνομούμενην Πολιτείαν, ὅποια ἦτο ἐπὶ Πρίγκηπος Γεωργίου καὶ ἐπὶ Ζαΐμη, τὴν ἄφηνεν εἰς πλήρη ἐσωτερικὴν ἀναρχίαν, ἡθικὴν ἀποκαρτέρησιν καὶ Πολιτικὴν διαφθοράν. Τὴν Κρήτην τελοῦσαν ὑπὸ τὴν φιλην ἐπικυριαρχίαν τοῦ Σουλτάνου ἀπὸ τοῦ 1998, τὴν ἄφινε μὲ νέα κυριαρχικά δικαιώματα τοῦ Σουλτάνου ἐπ' αὐτῆς. Καὶ ἐπειδὴ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη οὐ μόνον ἔδωκε τὴν τρικλὴν ἀλλὰ καὶ αὐτὸς κυρίως διαχειρίσθη τὸ κρητικὸν ζήτημα, παρακαλῶν τὸν λαὸν νὰ ἐγκαταλείρῃ, καὶ χορταίνων αὐτὸν μὲ χιμαιρικὰς ἐπαγγελίας μόνον ἀμα ἔφυγεν, ἐνόησαν καὶ οἱ φίλοι του ἀκόμη τὸ χάος, εἰς τὸ ὅποιον εἶχε κρημνισθῇ ἡ Κρήτη.

Ἀμα ἔφυγε, τὸ κόμμα του, μελονότι ἐπικρινόυσε καὶ τότε, ὅπως καὶ τώρα, ὡς ἦτο κόμμα ἀρχῶν, δὲν κατώρθωσε ν' ἀναδείξῃ ἕνα νέον ἀρχηγὸν συνεχιστὴν τῆς πολιτικῆς τοῦ κ. Βενιζέλου, διότι ὅλοι οἱ φίλοι του διηρώτων ἐαυτοὺς ποῖαι ἀρὰ γε ἦσαν αἱ ἀρχαὶ τοῦ ἐννιζελικοῦ κόμματος, καὶ ποῖα ἡ πολιτικὴ τὴν διὰ

νὰ τὴν ἐξακολουθήσουν. Τότε εἶδαν καθαρά ὅτι ὀρισμένην πολιτικὴν δὲν εἶχε ποτὲ ἀκολουθήσει ὁ ἀρχηγὸς των, οὔτε ἐσωτερικὴν οὔτε ἐξωτερικὴν. Ἡ μόνη του πολιτικὴ ἦτο νὰ συνεννοηθῇ πάντοτε μὲ τοὺς προξένους, νὰ ἐμπιστευεταὶ τυφλῶς εἰς αὐτοὺς, νὰ ὑποχωρῇ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις των, καὶ ν' ἀποφασίζῃ ἀπὸ κοινοῦ μετ' αὐτῶν περὶ των ληπτέων μέτρων ἐνηκντίον τῆς Κρήτης. Κ' ἐνῶ τὰ πάντα ἐνήργει ἐκ συμφώνου μὲ τοὺς προξένους, παρουσίαζε τὰς ἀξιώσεις ἢ τὰς συστάσεις αὐτῶν ὡς ἰδικὰς του γνώμας, καὶ προέβλεπε τάχα τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀποδοχῆς ἢ τῆς ἀπορρίψεως αὐτῶν. Διότι ὅλα τὰ ἐκάνοντες ἐκ των προτέρων μαζὶ τους.

Αὕτη εἶναι ἡ διορατικότης του, αὕτη καὶ ἡ πολιτικότης του. Δὲν ἀμφισβῆλω ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς σημερινούς συνεργάτας αὐτοῦ θὰ τὴν θαυμάζουν, ὅπως πολλοὶ ἐκ των ἐν Θεσίῳ ἐμεναν μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν ἀπὸ κατὰπληξιν, ὁσάκις ἐπηλήθευαν αἱ προβλέψεις του. Ὑπῆρξαν ὅμως καὶ μερικοὶ οἱ ὅποιοι ἐγκαίρως ἀντελήφθησαν ὅτι αἱ προβλέψεις ἐκεῖναι δὲν ἦσαν ἄποτε ἄλλο ἀπὸ προσυνηνοήσεις μετὰ των ξένων. Ἀρα γε ἐκ των ἐν Θεσσαλονίκῃ ὑπάρχουν δύο ἢ τρεῖς πού νὰ τὸ ἐκατάλαβαν αὐτό;

Μὲ τοιαῦτα ἡθικὰ ἐφόδια καὶ πολιτικὰς ἐπιτυχίας ἐφθασεν εἰς Ἀθήνας περὶ ἀρχὰς Σεπτεμβρίου 1910. Τὸ Κρητικὸν ζήτημα ἐξακολουθεῖ νὰ παραπαίῃ, οἱ ὑπ' αὐτοῦ παραπληκτικὸντες Κρήτες ν' ἀνυπομονοῦν καὶ ἡ Τουρκία νὰ ἀπειλῇ τὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ μποῦκοῦζῃ τὸ ἐλληνικὸν ἐμπόριον. Καὶ τότε ὁ κ. Βενιζέλος, πιεζόμενος ὑπὸ των περιστάσεων, εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κάμῃ κάτι, τὸ ὅποιον κατέληξεν εἰς τὸν διπλασιασμὸν τῆς Ἑλλάδος. Πῶς τὸ κατὰφερε αὐτὸ, θὰ τὸ ἴωμεν εἰς τὸ προσεχές.

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΥΛΑΚΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«ΠΑΝΟΡΑΜΑ». Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ ἐκδιδομένου μεγάλου φιλολογικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ περιοδικοῦ «Πανόραμα» των κ.κ. Κ. Ὀρφανίδου καὶ Α. Ἀνδρεοπούλου. Ἐκδόσις καλλιτεχνικὴ, πολυσέλιδος εἰς μέγα σχῆμα, περιεχόμενα ἐκλεκτὰ καὶ ἐνδιαφέροντα, ἰδοὺ τὸ ἐκλεκτὸν περιοδικὸν τοῦτο τῆς Αἰγύπτου, ἐφάμιλλον ποδὸς τὰ εὐρωπαϊκά τοῦ εἶδους του.

ΗΜΕΡΑΙ ΔΟΞΗΣ ΚΑΙ ΘΡΙΑΜΒΟΥ

ΤΑ ΠΟΛΙΟΡΚΗΜΕΝΑ ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἐντυπώσεις τῆς διακεκριμένης λογίας καὶ συγγραφέως
κ. Γκύντε Σαντεπλέρ, συζύγου τοῦ τότε ἐν Ἰωαν-
νίνοις Γάλλου Προξένου κ. Δυσσάπ. (4)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γύρω μας εἶνε πυκνὸ σκοτάδι... Οἱ στενοὶ αὐτοὶ δρόμοι, οἱ γεμάτοι μὲ πέτρες, ποὺς ὁποῖους ἡ νύξ γαμίζει μὲ μυστήριον, εἶνε ἄγνωστοι εἰς ἐμέ... Δὲν ἀνήκουν πλέον εἰς τὴν γνωστὴν μου ἢ τὴν νομιζομένην πραγματικότητα. Ἐὰν παρὲς τὰς εἶδα, θὰ τὰς εἶδα ἐν ὀνείρῳ ἢ ἐν φαντασίᾳ μου, κατόπιν ἀναγνώσεως ρομαντικοῦ καὶ ἀπρηχαιομένου μυθιστορήματος.

Ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Ἀγοράν. Πολλὰ μαγαζιά διηρπάγησαν ἤδη. Εἰς τὸ ἡμίφως τοῦ φανοῦ τοῦ καθάσῃ διακρίνομεν τὰ βγαλμένα παραθυρόφυλα καὶ τὰς διερρηγμένας θύρας

καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν των μικρῶν μαγαζιῶν τὴν φοβερὰν ἀταξίαν, ἀποτέλεσμα τῆς θρώσεως.

Ἐν ἄρτοποιεῖον διηρπάγη τελείως. Εἰσερχόμεθα βαδίζοντες εἰς τὰ πολυάριθμα λείψανα... Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας εἶνε σκοτεινολύκτον. Πραγματοῦμεν... Διανοοῦμαι μὲ ἐλαφρὸν ρίγος ὅτι ἡδύνατο κανεὶς νὰ εἶνε ἐκεῖ κρυμμένος Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ὁ ἀναδυόμενος ἐκ τοῦ σκότους αὐτοῦ τρέμει περισσότερον ἐμοῦ. Ὁ ἄρτοποιὸς ἐξέρχεται μέσα ἀπὸ ἕνα ντουλάπι, ὅπου ἦτο κρυμμένος καὶ μᾶς διηγρεῖται τὴν δυστυχίαν του.

Ὀλίγον μακρύτερα συναντῶμεν ἀνάλογον

Ὁ Κωνσταντῖνος, Νικητής, ἐπὶ των ἐπάλξεων τοῦ Μπιζανίου.

θέαμα. Αὐτὴν τὴν φορὰν εἶνε ἓνα εἶδος ἐμπορικοῦ τὸ λεηλατηθέν. Καὶ πρὸ τῶν ποδῶν μας εὐρίσκονται σαράντα περίπου φωκὸι, τὰ ὅποια οἱ στρατιῶται ἐπεριφρόνησαν καὶ τὰ ὅποια φαίνονται πολὺ γελοῖα μέσα εἰς τὸν μελοδραματικὸν αὐτὴν διάκοσμον. Ἄλλ' οἱ ἄρπαγες δὲ νύτελεύωσαν τὸ ἔργον των. Εὐρίσκονται κάπου ἐκεῖ, τοὺς ἀκούομεν, τοὺς ἐννοοῦμεν, προτοῦ νῦν ἰδῶμεν. Καὶ ἰδοὺ αὐτοὶ ἐν τῇ ἐντελέσει τοῦ ἔργου των, ἀρπάζοντες ἐν μαχαρῇ τοῦ ὁποῦ ἐθραυσαν τὰς προθήκας. Ἀναζητοῦν, ψάχνουν μὲ ἓνα κερὶ εἰς τὸ χέρι. Κερί; Ὁχι! Μὲ λαμπάδες τῆς ἐκκλησίας, τὰς ὁποίας θὰ ᾤοντο εἰς ἓν ἐκ τῶν διαρπασθέντων καταστημάτων.

Ὁ Πρόξενος ἐπεμβαίνει μὲ ἓνα ἀξιωματικὸν Τούρκον, τοῦ ὁποῦ τὸ ἀνάστημα μοῦ φαίνεται γιγλιτικόν... Τί ἐφ' ἑλπίδος; Γίνεται συμπλοκή!... Ὁ ἀξιωματικὸς κυτᾷ τοὺς στρατιώτας. Εἶνε τρομερόν, φερόν! Γίνεται πολὺς θόρυβος. Ἐπειτα ὁρᾷ ποντᾷ εἰς ἀτακτὴν φυγὴν!...

Ἡ τιμωρία αὐτὴ ἡ μονομερὴς εἶνε ὅλως διόλου ἀνωφελὴς.

...Οἱ ἄρπαγες κατέλαβον τὴν συνοικίαν. Παι- τοῦ αἱ εἰσὶν σκηναὶ ἐκτυλίσσονται, παράξε- νοι, φαντασμαγορικά!... Πεντήκοντα σχε- δὸν καταστήματα ἔχουν ἤδη διαρπαγῇ... Τὰ- ρα διαρπαζοῦν ἄλλα. Πρέπει νὰ εἰδοποιηθῇ περὶ τῶν συμβαινόντων ὁ Ἐπὶ τῶν Πρασῶν καὶ νὰ ζητηθῇ νὰ ληρθοῦν πάραυτα αὐτῇ- ρά μέτρα, διὰ νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὰς δηώ- σεις καὶ νὰ προληφθοῦν ἰσως μεγαλειτέρα ταραχαί...!

Εἰς τὸ Κονάκι λοιπὸν καὶ γρήγορα!...

Μερικὰ παράθυρα ἀνοίγονται δειλῶς!... Ἐνθυμούμαι τὸ τραγοῦδι τοῦ «Ἰππότου τῆς Μαργιολαίνης», τὸ ὅποιον λέγει: «Ποῖος περνᾷ ἀπὸ δῶ τόσο ἀργά;...»

Μία γυναικεία φωνὴ ἀκούεται:

— Ποῖος εἶνε ἐκεῖ;

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἀμπεντίν ἔχει ὡς σάλ- πιγῆ.

— Ὁ Γάλλος Πρόξενος!

Ἡ φωνὴ τῆς γυναικὸς ἀφίνει ἓνα θα- μασμόν μὲ συμπάθειαν:

— Ἀ!...

Ἐπειτα μᾶς ἀναγγέλει ὅτι οἱ ἄρπαγες ἐνεκλείσθησαν εἰς ἓνα γειτονικὸν κατάστη- μα... Τὴν καθησυχάζομεν καὶ πηγαίνομεν νὰ ζητήσωμεν ἀπὸ τὰ Κονάκι τὴν ἀναγκαιού-

σαν βοήθειαν. Περιπολῶν θὰ σταλοῦν, διὰ νὰ ἐπαναφέρουν τὴν τάξιν καὶ νὰ διαφυλά- ξουν τὴν Ἀγορὰν καθ' ὅλην τὴν νύκτα.

Ἐξακολουθοῦμεν τὸν δρόμον μας εἰς τὸ σκότος μετὰ τῶν φαντασμάτων... Ἡ ὁδὸς τὴν ὁποίαν δείχνει ὁ φανὸς τοῦ Ἀμπεντίν ἐπὶ τοῦ ἀνίστου ἐδάφους μοῦ φαίνεται ἀκόμη στενωτέρα καὶ μᾶλλον ἐπικίνδυνος... Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ φύγῃ κανεὶς πυροβολισμὸς ἐκ τῆς ζώνης τῆς σκοτεινῆς τηγόποιαν δι- ερχόμεθα.

Περικυκλῶμεθα ἀπὸ ὑποχωροῦντας στρα- τιώτας, τοὺς ὁποῖους αἱ σπερήσεις καὶ οἱ κίποι ἔχουν φέρεῖ εἰς τὴν ἔσχατον σημεῖον τῆς ἀπελπισίας. Οἱ στρατιῶται αὐτοὶ τῶν ὁποίων αἱ δυστυχίαι μὲ συνεκίνησαν τὸς αἰσῶν, ἀλλὰ τῶν ὁποίων αἱ ἀρπαγαὶ μὲ εὐρίσκουν ἀμείλικτον, οἱ στρατιῶται αὐτοὶ, οἱ πεινῶ- νες, οἱ διψῶντες, εἶνε ἀπλᾶ κοὶ Μουσουλμά- νοι, εἰς τοὺς ὁποῖους ὁ φανατισμὸς εἶνε φυ- σικὸς ἢ ἰσως ἐκαλλιεργήθη καὶ διηγέρθη ὡς δύναμις... Καὶ ἡμεῖς οἱ ξένοι, οἱ «Γκια- ούρηδες», ἐρχόμεθα εἰς τὴν ὥραν αὐτὴν τὴν πένθιμον τῆς ἡμέρας ν' ἀντισταθῶμεν εἰς τὰς ἀρπαγὰς των καὶ νὰ τοὺς ἀποσπάσωμεν τὴν λείαν των.

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ φοβηθῶ τὸν θυμὸν των; Δὲν ἔχουν τίποτε νὰ χάσουν... καὶ ἄλλως τὸ σκότος ἐξατφαλίζει τὸ ἀτιμώρητον εἰς τὸν θέλοντα νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἐπέμβασίν μας.

Ἐν τούτοις φθάνομεν... Διερχόμεθα τὸ κατέφλιον τοῦ «Κισκίου», ἀρκετὰ μεγάλου οἰκοδομήματος, τὸ ὅποιον εὐρίσκεται ἀπέναντι τοῦ Κονακίου καὶ ὅπου ἐδρεῖται ὁ Στρατιωτι- κὸς Διοικητὴς τῶν Ἰωαννίνων... Πρὸ ὀλί- γων ὥρων ἔδω ἀπεφασίσθη ἡ ἀμειωμένη παρὰ- εἰς τῆς πόλεως...

Ἐνῶ ὁ Γάλλος Πρόξενος ἀναβαίνει, εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Ἐπὶ τῶν Πρασῶν, μένω μὲ τὸν κ. Λάμπαν καὶ τὸν Ἀμ- πεντίν, ὁ ὁποῖος ἔχει πάντοτε τὸν πολυτίμον φανὸν ἀνὰ χεῖρας, εἰς τὸ δωμάτιον τῆς εἰσό- δου. Μερικοὶ ἀξιωματικοὶ φθάνουν... Ἰδοὺ ὁ Νουμάν πασσάς καὶ ὁ στρατηγὸς Δζεβὰτ πασσάς, ἰδοὺ ὁ Τζελάλ βέης, ὁ διοικητὴς τῶν Ἀλβανῶν ρεδίφηδων... ἀρχηγὸς σήμερον χωρὶς στρατιώτας... Μὲ βάζουν νὰ καθίσω εἰς ἓνα εὐρύχωρον γραφεῖον καὶ πολὺ ὑψη- λόν, τὸ ὅποιον μία λάμπα πετρελαίου, κρεμα- μένη ἐκ τῆς ὀροφῆς, φωτίζει ἀθλίως. Ἀνησυ-

χητικὸν σκότος περιβάλλει ἐπὶ τῶν στυγνῶν πρόσωπον εἰς τὰς πυρετώδεις ἢ τὰς κουρα- σμένας κινήσεις των, εὐρίσκεται εἰς τὴν σκο- τεινὴν αὐτὴν ἀτμοσφαῖραν, τὴν βαρεῖαν, εἰς τὴν ἀγωνιώδη αὐτὴν ἀτμοσφαῖραν ἢ ὁποία μὲ πνίγει... Προσπαθῶ νὰ εἶπω εἰς τοὺς περι- κυκλοῦντας με ὅτι καταλαβαίνω τὴν λύπην των καὶ τῶν στρατιωτῶν, ὅτι συμπάσχω, ὅτι δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν μοιραν, τὴν γεν- ναίαν, τὴν ἀπελπιμένην ἀντίστασίν των...

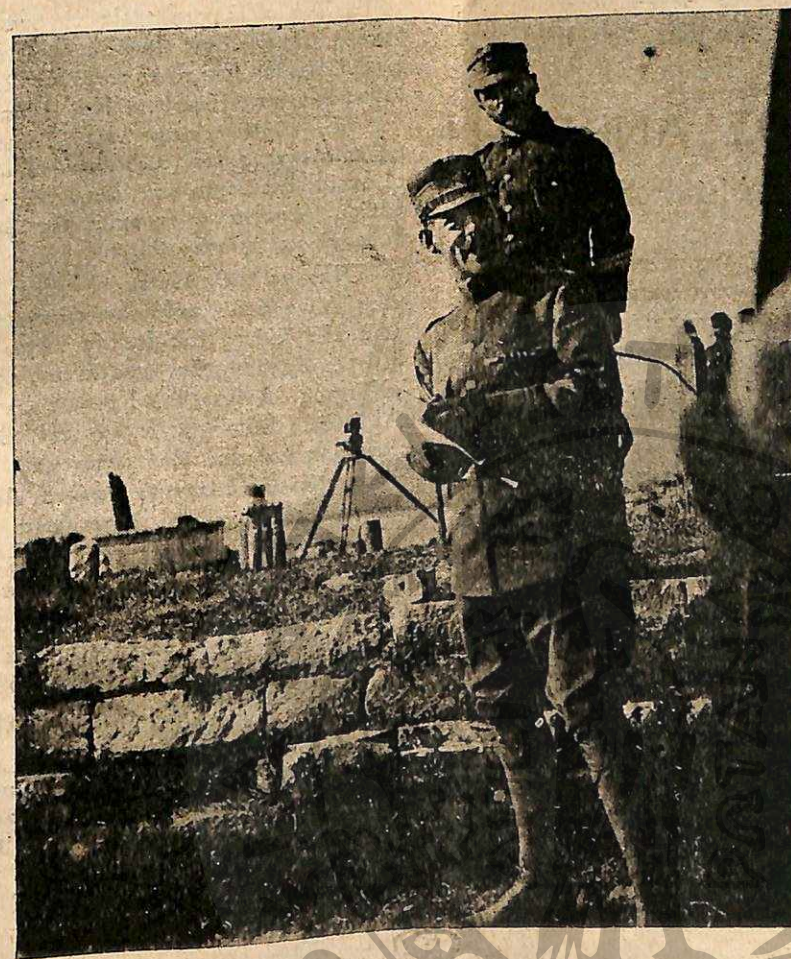
Ὀλίγα λεπτὰ ἐραυτέρων ἐπάναλαμβάνο- μεν τὴν πορείαν μας. Ὁ Ἐπὶ τῶν Πρασῶν ἔ- λαβε τὰ αἰτηθέντα μέτρα, ἔδωκεν αὐστηρὰς διαταγὰς, καὶ ἔστειλε πάραυτα ἄνδρας εἰς τὴν Ἀγορὰν...

Ὅταν ἐπεστρέψαμεν εἰς τὸ σπίτι, ἀνέπνευ-

σα εὐχαρίστως... Ἐν τούτοις ἡ νύξ διήλθεν ἀγωνιώδης... Ἦτο πιθανὸν νὰ πυρπολήσουν τὴν πόλιν!... Μάλιστα μία πυρκαϊὰ ἐξερά- γη εἰς ἓνα χάρι, ἀλλ' εὐτυχῶς—χάρης εἰς μερικά ληφθέντα μέτρα, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ἐν τοῦ διερχομένου τοῦ Προξενίου—τὸ πῦρ περιορίσθη μόνον ἐκεῖ... Ὅλα πρέπει νὰ πὰ φοβῆται κανεὶς ἀκόμη! Ὡ! πόσον ἤρπασε νὰ ἐλθῇ ἡ ἡμέρα.

Καὶ ἰδοὺ κατὰ τὰς πέντε ὁ ἥχος τοῦ κανο- νιστοῦ—τὸν ὁποῖον ἤλπιζα νὰ μὴ ξανακούσω πλέον ποτέ!—ὁ ἥχος τοῦ κανονιοῦ ἀντήχη- σεν ἐκ νέου τρομερὸς εἰς τὴν πάντοτε σκο- τεινὴν νύκτα.

Τί συνέβη Θεέ μου; Μήπως οἱ ἀντιπρό- στωποι οἱ ἀποσταλέντες παρὰ τοῦ Ἐπὶ τῶν Πρασῶν

Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος παρακολουθεῖ μετὰ τὸ ἀνωφελὲς πῦρ τῶν Τουρκικῶν τηλεβόλων τοῦ Μπιζανίου.

της είας και της καταπίεσεως και της απο-
λυταρχίας, δεν έχει θέσει εις τὸν αἰῶνα τῆς
ἐλευθερίας ἐν τῷ ὁποίῳ ζῶμεν.

Ὁ κ. Πολυζωίδης ἀπέδωκεν εἰς τὰς ἐ-
σπερικές σπουδαίας τοῦ Φασισμού τὴν ἐ-
πιθετικὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τοῦ Μπενί-
το Μουσσολίνι, προσθέσας ὅτι τὸ καλλίτερον
καὶ τελειότερον πολιτικὸν καθεστὼς δὲν εἴ-
νε ἀρκετὸν νὰ ἱκανοποιῇ ἕνα Λαὸν ἀνδρῶν
ἐξ ἑρῆς μαζὶ τοῦ μίαν βελτίωσιν τῶν οἰκονομι-
κῶν καὶ κοινωνικῶν συνθηκῶν, ὑπὸ τὰς ὁποί-
ας ζῇ ὁ Λαός. Ἄν οἱ Ἴταλοί καταστῶν εὐ-
τυχέστεροι ὑπὸ τὸν Φασισμόν θὰ τὸν διατη-
ρήσουν. Ἄν ὅμως ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ πει-
νάσαν βεβαίως δὲν θὰ βραδύνουν νὰ τὸν ἀ-
νατρέψουν.

Ὁ ρήτωρ ἐτόνισεν ὅτι μολοντί ἡ Ἰταλία
δὲν διατρέχει ἄμεσον κίνδυνον οἰκονομικῆς
κρίσεως ἐν τούτοις βαίνει πρὸς αὐτὸν ἀσφα-
λῶς, καὶ ἀκριβῶς ἡ κατώστασις αὐτῆς ἀνα-
γκάζει τὸν Μουσσολίνι νὰ σφραγίσῃ ἐπιθε-
τικῶς ἄλλοτε πρὸς τὸν Αἴμον καὶ ἄλλοτε
πρὸς τὴν Τύνιδα καὶ ἄλλοτε πρὸς τὴν Μι-
κρασίαν, ὅπου ζητεῖ μίαν διέξοδον διὰ τὸν
αὐξαντα πληθυσμὸν τῆς Ἰταλίας καὶ νέας
ἀγοράς διὰ τὴν κατανάλωσιν τῶν προϊόντων
τῆς.

Επὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ κ. Πολυζωίδης
ἐξέθεσεν ἐν ὀλίγοις τὸ ἱστορικὸν τῶν Δωδε-
κανήρων εἰπὼν ὅτι ἀποτελεῖ στίγμα διὰ τὴν
Ἰταλικὴν πολιτικὴν ἡ ἀπόπειρα τοῦ διαίου
ἐξισλασμοῦ τῶν νησιωτῶν, ὧν τὴν Ἰταλικὴν
ὑπόστασιν ἀνεγνώρισαν καὶ ἐσεβάσθησαν οἱ
ισχυρότεροι τῶν Τούρκων Σουλτάνων. «Τὰ
Δωδεκάνησα», εἶπεν ὁ ρήτωρ, «οφείλουν νὰ
ἀποδοθῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ τὸ ἐπιτύ-
χουν διότι ἡ ἐλευθερία συνείδησις βίων τῶν
παρατρεφέντων Λαῶν εἶνε μαζὶ τῶν.»

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὁ κ. Πολυζωίδης ἐ-
φερεν εἰς τὸ μέσον τὰς διεκδικήσεις τῶν Κυ-
πρίων, οὓς ἡ Μεγάλη Βρετανία οφείλει, ἐκ
σεβασμοῦ πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐλευθέρου αὐ-
τοκαθόρισμοῦ τῶν Ἑθνῶν, ν' ἀποδώσῃ εἰς
τὴν Μητέρα Ἑλλάδα. Ἐν πάσῃ ὁμοῦ περι-
πτώσει ὁ κ. Πολυζωίδης ἐδράστο τοῦς εὐ-
καιρίας ὅπως καμὴ μίαν σύγκρισιν τῆς ἰτα-
λικῆς πολιτικῆς εἰς τὰ Δωδεκάνησα πρὸς
τὴν φιλελευθέρην Ἀγγλικὴν πολιτικὴν ἐν
Κύπρῳ, εἰπὼν ὅτι τὸ γεγονός ὅτι οἱ Κύπριοι
εἶνε ἐλεύθεροι νὰ ἔχουν τὴν γλῶσσαν, τὰ
σχολεῖα καὶ τὴν κοινοτικὴν καὶ ἐθνικιστικὴν

ἀκόμη ὁργάνωσιν τῶν, ὑπὸ τὴν προστασίαν
τῶν Βρετανικῶν νόμων, ἀποτελεῖ τίτλον τι-
μῆς διὰ τὴν Μεγάλην Βρετανίαν.

Ὁ κ. Πολυζωίδης προχωρῶν ἀνέπτυξε
τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους διατρέχει ἡ Ἑγ-
γὺς Ἀνατολή συνεισάγει τῆς ἐπιθετικῆς πο-
λιτικῆς τοῦ Φασισμού πρὸς τὸν ἐπὶ τὸν συγ-
κρούεται ἡ Γαλλία καὶ ἐτερυάτισε τὸν λό-
γον τοῦ ἐκφράζων τὴν βεβαιότητα ὅτι, ἂν ποτε
κινδυνεύσουν σοβαρῶς αἱ λαϊκαὶ ἐλευθερίαι
τῶν λαῶν τῆς Μεσογείου, αἱ Ἑνωμένοι Πο-
λιτεῖαι δὲν θὰ διστάσουν καὶ πάλιν νὰ ἀποδυ-
θῶν εἰς τὸν ἀγῶνα.

Τὸν λόγον τοῦ ρήτορος ἐκάλυψε θύελλα
χειροκροτημάτων.

Ἐκ τῆς ὁμογενοῦς παροικίας παρίσταντο
κατέχοντες τιμητικὴν θέσιν ὁ πρόεδρος τῆς
Κοινοῦτος κ. Χ'. Καραγάλιος, ὁ ἐφημέριος
αἰδης. Ἰωάννης Βουρνάκης, οἱ σύμβουλοι τῆς
κοινοῦτος κ. κ. Περ. Ζερβῆς καὶ Διονύσιος
Κωστάκης καὶ οἱ κ.κ. Κωνστ. Ἀθανασόπου-
λος, Γ. Παπανικολάου, Ἡρώδης Ροδό-
πουλος, Δημ. Τσιφλάκος, Εὐάγγ. Μαρίνος,
Ἰωάννης Λουκάς, Μιχ. Θεολογίτης, Δη-
Θεολογίτης, Ἰωάν. Βαρδουλιώτης, Θεόφι-
μος Παπαχρήστου, Νικ. Μαλαλάς, Διον.
Φωτόπουλος Δημ. Ἀλιφέρης καὶ τέλος ὁ
κ. Γεώργιος Ζαχαριάδης, φοιτητὴς τοῦ Ἐ-
μορυ καὶ διδάσκαλος τῆς Κοινοῦτος ἡμῶν
ὡς καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν ὁποίων τὴν στιγμὴν
ταύτην μοῦ διαφεύγουν τὰ ὀνόματα.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Πανεπιστημίου Ἐμορυ
παρουσιάζων τὸν κ. Πολυζωίδην εἰς τὸ ἀκρο-
ατήριον ἐξεφράσθη κολακευτικώτατα διὰ τὴν
Ἑλληνικὴν κοινότητά Ἀτλάντας ἐξάρας τὴν
συμμετοχὴν τῆς εἰς πᾶσαν προοδευτικὴν κί-
νησιν τῆς πόλεως.

Μεταξὺ τῶν ἐπιστῶν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ
ἦσαν ὁ πρόεδρος τῆς Ἑλλάδος κ. Τριγγέτας
καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀγγλίας, ὡς καὶ ἡ
πλειονότης τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστη-
μίου καὶ πολλοὶ ἐξέχοντες Ἀμερικανοὶ τῆς
Ἀτλάντας.

Ὁ κ. Πολυζωίδης συγκινημένος ἠύχα-
ρίσθησε τὰ μέλη τῆς ὁμογενοῦς παροικίας,
ἅπανα ἐξήτησαν νὰ τὸν κρατήσουν, ἀλλὰ τὴν
στιγμὴν ἐκείνην ὁ Γε. Ἐπιθεωρητὴς τῶν
Δημοσίων Σχολῶν τῆς Πολιτείας Γεωργίας
Δρ. Δῶγκαν παρέλαβεν αὐτὸν ἐν τῷ αὐτοκι-
νήτῳ του, καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν πλησιόχω-
ρον πόλιν Μακόν, ὅπου ὁ κ. Πολυζωίδης

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΕΘΝΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

«Ὅποιος πολεμεῖ διὰ τὴν πίστιν καὶ διὰ
τὴν ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ Γένους
αὐτοῦ θέλει λάβῃ ἀπὸ τὸν Θεὸν αἰώνιον δό-
ξαν καὶ ἀμάρτανον στέφανον. Εἶναι δίκαιον
καὶ ἐδῶ εἰς τὸν κόσμον νὰ τιμᾶται διὰ τοῦτο
ἀποφασίζομεν καὶ ἐπισφραγίζομεν μετὰ τὴν βοῴ-
λαν τοῦ Κοινοῦ τοὺς ἀκολουθῶντες νόμους.

α') Ἀπὸ σήμερον καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ὅποιος
συμπατριώτης (ὁ μὴ γένοιτο) θανατωθῇ εἰς
τὸν πόλεμον, ὅπου κάμνομεν ἐναντὶν εἰς
τοὺς Ἀγαρηνοὺς, ἡ φαιμλία του ἔχει νὰ τρέ-
φῃται ἀπὸ τὴν κάσσαν τῆς πατρίδος μας ἐν
ᾧ ἡ χρησμένη γυναῖκα του μένει ἀνύπαν-
δρος, καὶ τὸ ὄνομά του ἔχει νὰ μνημονευ-
ται παρησια εἰς ὅλας τὰς ἐκκλησίας. Ἄν
πληρωθῇ εἰς τὸν πόλεμον, ἔχει νὰ ἱατρεύη-
ται μετὰ ἐξοδα τῆς κάσας τῆς Πατρίδος καὶ
ἂν (ὁ μὴ γένοιτο) σακατευθῇ, καὶ δὲν ἴναι
πλέον εἰς κατὰστασιν νὰ δουλεύῃ, ἡ φαιμλία
του ἔχει ὁμοίως νὰ τρέφῃται ἀπὸ τὴν κοινὴν
κάσσαν. Ἡ Πατρίς θέλει δώσει εἰς τὰ ἀρ-
σενικά του παιδιά ἐν γράμμα ἀποδεικτικὸν
τῆς πατρικῆς ἀνδραγαθίας του. β') Ἄν ἐ-
κείνος ὅπου ἤθελε θανατωθῇ εἰς τὸν πόλε-
μον ἴναι ἀνύπανδρος, καὶ ἔχῃ μητέρα ἢ πα-
τέρα, οἱ γονεῖς του ἔχουν νὰ τρέφονται μετὰ
ἐξοδα τῆς κοινῆς κάσας. γ') Κάθε χρόνον
θέλει γέννηται τὴν τρίτην Κυριακὴν τῆς με-
γάλης τεσσαρακοστῆς μνημόσυνον εἰς τὴν ἐκ-
κλησίαν τοῦ μοναστηρίου μετὰ τὸν ἀρχιερεᾶ

καὶ ὅλους τοὺς ἱερεῖς διὰ τοὺς ἀποθανόντας
εἰς τὸν πόλεμον. δ') Ὅποιος παθῇ ἢ φα-
νερωθῇ προδοτικῶς καὶ ἐπίβουλος τῆς Πατρί-
δος νὰ ἀναθηματίζεται ἐκκλησιαστικῶς καὶ νὰ
κατατρέχηται ὡς ἀσεβὴς καὶ ἐχθρὸς τῆς κοι-
νῆς ασφαλείας καὶ σωτηρίας. ε') Κάθε Κα-
πετάνος νὰ γράφῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρός, ὁ
ὁποῖος ἤθελε κάμῃ κανένα ἥρωικόν ἔργον
εἰς τὴν ξηρὰν ἢ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἡ Πα-
τρίς νὰ δίδῃ εἰς ἐκεῖνον τὸν ναυτὴν ἀποδει-
κτικὸν τοῦ ἥρωισμοῦ του, ὑπογεγραμμένον ἀ-
πὸ τῶν Καπετάνων καὶ δουλλομένων μετὰ τὴν
βοῴλλαν τοῦ Κοινοῦ, διὰ νὰ παρησιασθῇ μίαν
ἡμέραν εἰς τὸν ὁρθόδοξον βασιλέα μας, νὰ
λάβῃ τὴν πρέπουσαν τιμὴν καὶ δόξαν. ς') Οἱ
ἀνωτέρω νόμοι νὰ περάσουν εἰς τὸν Κώδικα
τῆς Πατρίδος.

Υἱοὶ, τῇ 16 Μαΐου 1821

Οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Ὑδρας

Αὐτὰ ἐθέσαμεν οἱ πρόγονοι ἡμῶν διὰ τοὺς
προμάχους τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς τιμῆς τοῦ Γέ-
νους. Καὶ οὕτως ἠγνῶν τὰς πρὸς τοὺς ἥρωας
τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος υποχρεώσεις τῆς Πολιτείας.
Εἶνε ἀνάγκη ἄραγε νὰ ὑπομνήσωμεν τὴν ἀναλη-
σίαν, ἣν ἐπιδεικνύει, τὸ σημερινὸν Κράτος πρὸς
τὰ πετημένα θύματα τῶν πολέμων; Νὰ ὑπο-
μνήσωμεν ὅτι ἐκκρεμοὺν εἰσέτι μολοντί παρῆλ-
θεν ἑξῆς ἀπὸ τοῦ τελευταίου πολέμου, χιλιάδες
αἰτήσεις πρὸς ἀπονομὴν συντάξεων εἰς
τὰς οικογενεῖας τῶν θυμάτων πολέμων; Νὰ ὑ-
πομνήσωμεν ὅτι αἱ διάφοροι Κρατικαὶ ὑπηρεσίαι
παρεμβάλλουν ὑπὲρ ὅσας δυσχερεῖας διὰ τὴν
δυσχερεῖαν ὑποθέσαν ἀφορώσας τοὺς ἀνατι-
στοὺς καὶ τὰς οικογενεῖας τῶν θυμάτων; Νὰ ὑ-
πομνήσωμεν ἀκόμη ὅτι τὸ σοφὸν ὑπουργεῖον
Προνοίας καὶ Ἀντιλήψεως ἀπέδωκεν εἰς τὴν
κατάργησιν τῶν γλίσφων συντάξεων;

Πάντα ταῦτα εἶνε γνωστὰ καὶ δὲν χρῆζον ὑ-
πομνήσεως. Δημοσιεύοντες δὲ τὸ ἱστορικὸν ἐγ-
γραφοὺν τῶν Ὑδραίων ἀποβλέπομεν εἰς τὸν πα-
ρακλησμὸν τῆς στοργικῆς μεμνήμης τῶν ἡγε-
τῶν τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος διὰ τοὺς ἥρωϊκοὺς πο-
λεμιστὰς καὶ τὰς οικογενεῖας αὐτῶν καὶ τῆς ἐπι-
δεικτικῆς καὶ ἐπιδεικνυμένης στοργῆς τοῦ
σημερινοῦ Κράτους πρὸς τὰ θύματα τῶν ἐθνικῶν
μας πολέμων.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ κ. Πολυζωίδης
ἐξέθεσεν ἐν ὀλίγοις τὸ ἱστορικὸν τῶν Δωδε-
κανήρων εἰπὼν ὅτι ἀποτελεῖ στίγμα διὰ τὴν
Ἰταλικὴν πολιτικὴν ἡ ἀπόπειρα τοῦ διαίου
ἐξισλασμοῦ τῶν νησιωτῶν, ὧν τὴν Ἰταλικὴν
ὑπόστασιν ἀνεγνώρισαν καὶ ἐσεβάσθησαν οἱ
ισχυρότεροι τῶν Τούρκων Σουλτάνων. «Τὰ
Δωδεκάνησα», εἶπεν ὁ ρήτωρ, «οφείλουν νὰ
ἀποδοθῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ τὸ ἐπιτύ-
χουν διότι ἡ ἐλευθερία συνείδησις βίων τῶν
παρατρεφέντων Λαῶν εἶνε μαζὶ τῶν.»

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὁ κ. Πολυζωίδης ἐ-
φερεν εἰς τὸ μέσον τὰς διεκδικήσεις τῶν Κυ-
πρίων, οὓς ἡ Μεγάλη Βρετανία οφείλει, ἐκ
σεβασμοῦ πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐλευθέρου αὐ-
τοκαθόρισμοῦ τῶν Ἑθνῶν, ν' ἀποδώσῃ εἰς
τὴν Μητέρα Ἑλλάδα. Ἐν πάσῃ ὁμοῦ περι-
πτώσει ὁ κ. Πολυζωίδης ἐδράστο τοῦς εὐ-
καιρίας ὅπως καμὴ μίαν σύγκρισιν τῆς ἰτα-
λικῆς πολιτικῆς εἰς τὰ Δωδεκάνησα πρὸς
τὴν φιλελευθέρην Ἀγγλικὴν πολιτικὴν ἐν
Κύπρῳ, εἰπὼν ὅτι τὸ γεγονός ὅτι οἱ Κύπριοι
εἶνε ἐλεύθεροι νὰ ἔχουν τὴν γλῶσσαν, τὰ
σχολεῖα καὶ τὴν κοινοτικὴν καὶ ἐθνικιστικὴν

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΘΗΣ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΕΠΕΤΕΙΟΙ

GEORGE WASHINGTON

Ο Γεώργιος Ουάσιγκτων ήτο ευγενούς καταγωγής. Ανήκεν εις την άποικιακήν άριστοκρατίαν των χωρών εκείνων. Οι πρόγονοί του προήχοντο εξ ευγενών Άγγλικών οικογενειών, οι προδοί δε Άμερικανοί μεταξύ αυτών ήσαν ο Λώρενς και ο Τζών Ουάσιγκτων, ελθόντες εις Βιργινίαν εν τη εποχή του Κρόμγουελ. Ο Ιωάννης Ουάσιγκτων είχε υιόν, Αύγουστινον το όνομα, το πρωτότοκον δε τούτου τέκνον, γεννηθέν τη 22α Φεβρουαρίου του 1732, όνομάσθη Γεώργιος. Είναι ο Γεώργιος Ουάσιγκτων, ο «Πατήρ της Χώρας».

Σήμερον το Άμερικανικόν έθνος γεραίρει απ' άκρου εις άκρον την επέτειον της γεννήσεως του μεγάλου τούτου άνδρός.

Από πολλών ήδη δεκαετηρίδων ή ήμερα των γενεθλίων του άρχιστρατήγου της μεγάλης Άμερικανικής Επαναστάσεως και πρώτου Προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών εορτάζεται ως εθνική εορτή εν όλαις ταίς Πολιτείαις της απεράντου Βορειοαμερικανικής Δημοκρατίας. Ο πρώτος όμως εορτασμός της ήμέρας ταύτης δεν είχε τον σημερινόν της χαρακτήρα διότι ή άγνωσμένη μετριοφροσύνη του μεγάλου εκείνου άνδρός δεν είχε επιτρέψει επιδείξεις κατά τας επέτειους της γεννήσεώς του.

Την ύστεραίαν της 22ας Φεβρουαρίου 1793 ή κάτωθι ανακοίνωσις έδημοσιεύετο εις τινά εφημερίδα της Φιλαδελφείας. «Χθές επί τη επέτειώ των γενεθλίων του περιφημένου συμπολίτου μας Γεωργίου Ουάσιγκτων, Προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών της Άμερικης, ο σύλαμος του πυροβολικού του λοχαγού Φίσερ και τρεις λόχοι πεζικού παρήλασαν διά των οδών, εν τη γωνία δε των οδών Μάρκετ και Ένάτης έσφιξαν δεκαπέντε χαιρετιστηρίους πυροβολισμούς και έξητακραύγασαν τρίς. Κατόπιν έβάδισαν διά της οδού Μάρκετ πρό της οικίας δε του Προέδρου έχαιρέτησαν στρατιωτικώς. Όλα τα έν τω λιμένι πλοία είχαν σημαοστολισθή και οι κώδωνες της Έκκλησίας του Χριστού έσήμαιον διαρκώς της ήμέρας καθ' έκαστην ήμίσειαν ώραν. Πολλοί εκατοντάδες έξεχόντων πολιτών μετέβησαν εις την κατοικίαν του Προέδρου ίνα και προσωπικώς υποβάλωσι τα σέβη των και συγχαρώσιν αυτόν επί τη επέτειώ του. Την έσπεραν άριστοκρατικώς χορός έδόθη εις το Ξενοδοχείον Όλλερ. και πολλοί Άλλοι εορτάζοντες έσπεράσαν τον πανηγυρισμόν

της ήμέρας.»

Καίτοι όμως κατά το 1793 οι επιφανέστεροι των πολιτών της Φιλαδελφείας έτίμησαν ούτω την επέτειον της ήμέρας καθ' ήν είχε γεννηθή ο «Πατήρ της Χώρας», ή καθιέρωσις της ήμέρας ταύτης ως εθνικής εορτής επεβλήθη βαθμηδόν και βραδέως. Συνειδημένοι ως ήσαν να πανηγυρίζουν την επέτειον των γενεθλίων του Βασιλέως της Άγγλίας και μη θέλοντες να καταργήσωσι μίαν εορτήν και ήμέραν αναπαύσεως, οι Άποικοι μετά το τέμα της επαναστάσεως μετά χαράς έδεχίσαν την πρότασιν να εορτάζωσι την επέτειον των γενεθλίων του εθνικού των ήρωος, «του πολυφιλήτου συμπολίτου» των, ούτω δε ο Ουάσιγκτων ήτο ο πρώτος και μόνος Πρόεδρος ο όποιος έτιμήθη με το αποκλειστικώς βασιλικόν προνόμιον να εορτάζωνται τα γενέθλιά του υπό του λαού της χώρας, έν ή γεννηθή επ' όσον άκόμη έζη. Μη θέλων, έν τούτοις να ένθαρρύνη καί τι το όποιον όμοιάζε προς τους αποδιδόμενους εις βασιλείς φόρους τιμής και ύποτελείας, ο Ουάσιγκτων δεν ήθελε να δώση προσοχήν εις την ιδιωτικήν του ταύτην εορτήν. Ούτε δεξιώσεις έκαμνεν ούτε δειψνα προσέφερε κατά την επέτειον των γενεθλίων του.

Μίαν άλλην επέτειον των γενεθλίων του Ουάσιγκτων, κατά το έτος 1796, περιγράφει έκτάκτως ώραία εις Ίρλανδός ταξειδιώτης, όστις είχε παρasti εις τας σχετικάς εορτάς. Ο Ίρλανδός ούτος, όνόματι Ουέλδ λέγει τα κάτωθι.

«Όλα τα κατέχοντα κοινοτικήν τινα ή άλλην θέσιν έν τη πόλει πρόσσωπα, έκτός από τους Κοναέρους, έθεώρησαν καθήκον των να επισκεφθώσι τον Πρόεδρον. Ο Ουάσιγκτων δε από της 11ης ήδη πρωινής ώρας είχε έτοιμασθή ίνα δεχθί τους προσερχομένους διά να τον συγχαρώσιν. Όλοι οι ξένοι πρεσβευταί είχαν προσέλθει ένδεδυμένοι τας χρυσοκεντήτους στολάς των. Δύο μεγάλα αίθουσαι είχαν ανοιχθή διά τους ξένους εις ούς είχαν προσφερθή γλυκά και οίνοι. Ασυνήθης χαρά έξωγραφίζετο επί του προσώπου του Προέδρου, δικαίως δε ο περίφημος στρατηγός δεν ήτο δυνατόν παρά να συγκινηθή έν των έκδηλώνων σεβασμού και άφοσίσεως προς το πρόσωπόν του».

Η τελευταία των έν τη τότε πρωτευούσά Φιλαδελφεία εθνικών εορτών επί τοίς γενεθλίοις

του Ουάσιγκτων εις άς μετείχε και αυτός ο εορταζόμενος ως Πρόεδρος, έλαβε χώραν τη 1797, την παραμονήν της τελικής αποχωρήσεώς του εκ της προεδρείας και της δημοσίας ζωής. Έν έπιστολή της εποχής περιγράφεται ως εξής ο εορτασμός των γενεθλίων του Ουάσιγκτων κατά την 22αν Φεβρουαρίου 1797.

«Τα γενέθλια του Προέδρου εορτάσθησαν με τα τοσοούτων μεγαλειτέρων έκδηλώσεων άφοσίσεως, αγάπης και σεβασμού προς το πρόσωπον του Ουάσιγκτων, καθόσον ή τελετή είχε χαρακτηρηά αποχαιρετιστηρίου σκηνης. Η σύζυγος του Προέδρου είχε συγκινηθή μέχρι δακρύων, την συγκίνησιν της δε επήρξανε και ή χαρά ότι έπρόκειτο να άρχίση νέαν περίοδον έντελώς οικογενειακού βίου. Ο Πρόεδρος εύρίσκετο έν έκτάκτως καλή διαθέσει, άλλ' ή συγκίνησίς του ήτο μεγάλη, ώστε να μη δύναται να κρυβή. Ένίοτε μόλις ήδύνατο να προφέρει ολίγας λέξεις εύχαριστιών προς τα πλήθη των προσερχομένων, σφηνες επλήρουν τρεις μεγάλας αίθουσας επί τρεις ώρας.

«Απερίγραπτος ήτο ο ένθουσιασμός μεθ' ού είχε έντενσημύση τον Ουάσιγκτων τα πλήθη κατά την έσπεραν εκείνην διαρκούσης της πανηγυρικής παραστάσεως έν τω «Αμφιθεάτρω».

Και μετά την αποχώρησιν του εις το Μάουντ Βέρνον, ή επέτειος των γενεθλίων του Ουάσιγκτων εορτάζετο με άρκετην έπισσημότητα. Ο τελευταίος δε, ζώντος έτι του Ουάσιγκτων, εορτασμός, τω 1799, είχε συμπέση με την τελετή των γάμων της θετής θυγατρός του, της χαριτωμένης Νέλλης Κούστις. Έπί τήνκαιρία ταύτην ο Ουάσιγκτων είχε περιβληθή την παλαιά του στολήν έκστρατείας, ήν έφερε διαρκούντος του χαλεπού άγώνος προς άπελευθέρωσιν της πατρίδος του. Πρίν δε φθάση ο έπόμενος χειμών, είχε τεθή τέμα εις την φαιάν των γενεθλίων του μεγίστου των Άμερικανών πατριωτών.

Ο Γεώργιος Ουάσιγκτων έμεινε πάντοτε το ένδαλμα και ή δόξα του Άμερικανικού λαού.

Ο Ουάσιγκτων γεννηθή έν Γουεστμόραντ της Βιργινίας.

Ότε ο Δανιήλ Ουέμπστερ πρό εκατονταετίας περίπου έξεφώνησε θαυμάσιον λόγον επί τη Έκατονταετηρίδι από της γεννήσεως του Ουάσιγκτων, έτόνισε μεταξύ άλλων και τα εξής.

«Μετά εκατόν έτη, και άλλοι μαθηταί του Ουάσιγκτων θα πανηγυρίζωσι την γέννησιν του, με τα του αυτού ειλικρινούς θαυμασμου μεθ' ού και σήμερον εορτάζομεν την πρώτην εκατονταετηρίδα του. Όταν θα συγκεντρωθώσιν επί το αυτό ως ήμείς σήμερον συνήλθομεν, διά να τιμήσωσιν έαυτούς και εκείνους όσον βέβαιονείναι θα βλέπωσι και τότε τα κυανά όρη, παρά τα όποια έγινε νήθη, να εγείρονται ύπερ των όρξοντα όσον βέβαιον είναι ότι θα ύπάρχη και θα ρέη προς την θάλασσαν ο ποταμός παρά του όποιου τας όχθας έζη και παρ' ού αναπαύεται, τόσον βέβαιον είναι ότι θα βλέπωσι και την σημαίαν των Ηνωμένων Πολιτειών κυματίζουσαν ύπερ το Καπιτώλιον!».

Ο Γεώργιος Ουάσιγκτων εξέλεγη δις Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών, την μιν πρώτην φοράν τω 1779, την δε δευτέραν τω 1793. Διά τρίτην φοράν δεν έδέχθη να εκλεγή Πρόεδρος.

Τη 12η Δεκεμβρίου του 1799 ήσθένησεν εκ καρολογήματος και απέθανε μετά δύο ήμέρας έν ηλικία 68 ετών.

Ο Άμερικανικός Λαός έθρήνησε τον θάνατον του Ουάσιγκτων. Ότε δε έγνωσθη ο θάνατός του και πέσαν του άκεανού και οι στρατοί του Ναπολέοντος έν Γαλλία και ο στόλος της Μεγάλης Βρετανίας, της πρώην έχθρας του, απέδωκαν μεγάλας στρατιωτικάς τιμάς εις την μνήμην του. Και τούτο διότι το όνομα του Ουάσιγκτωνος έσέβοντο φίλοι τε και έχθροί.

Ο Αλίκολν έχαρακτήρισε τον μέγαν άνδρα ως εξής.

«Ο Ουάσιγκτων είναι το ήριστον όνομα έν τη γή, έτι ισχυρότερον έν τη ιδέα της πολιτικής έλευθερίας, άλλ' έτι δυνατότερον έν τη ήθική αναμορφώσει.»

Διά των Ουάσιγκτωνά έλέχθη το περίφημον ό τι ήτο. Πρώτος έν πολέμω, πρώτος έν ειρήνι και πρώτος έν ταίς καρδίαις των συμπατριωτών του.

«ΑΤΛΑΝΤΙΣ».

Ο ΒΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΓΟΥΝΑΡΗ

Επαναλαμβάνεται και αόθις ή δήλωσις ότι ή έκδοσις του Βου τόμου της Ιστορίας Δημ. Γούναρη (υπό Ι Μάλλωσση) μη συντελεσθείσα εισέτι λόγω της βραδύτητος περί την μετάφρασιν των έτερογραφημένων πρακτικών της

δίκης των 6 περατούται έντός του προσεχούς μηνός Ματίου. Οι συνδρομηταί της «Ν. Ε. παχής» οι έμμένοντες την συνδρομήν του τρίτου έτους αύτης θα λάβουν τον τόμον τούτον ΔΩΡΕΑΝ ως έλαβον και τον πρώτον τόμον.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

ΤΑ ΑΠΟΜΗΝΟΜΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΠΟΣΔΑΡΙ

Μετά την περιγραφὴν τῶν μετὰ τὰ νοεμβριανὰ γεγονότων, ὁ κόμης Μποςδάρι ἐξιστορεῖ τὰ ἐπὶ τῆς τρίτης πρωθυπουργίας Ζαΐμη διαδοχασθέντα γεγονότα. Τὰ τῆς ἐκθρονίσεως τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου περιγράφει ὡς ἀκολούθως:

τὴν 4ην Ἰουνίου, ὁ Ζοννὰρ ἔφθασεν εἰς Κεραισίην. Ὁ Γκυριεμὴν καὶ ὁ Ἑλλιστ εἰχον ὁδηγίαν νὰ περῶν εἰς τὰς διαταγὰς του. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ Γκυριεμὴν ἔφθυσεν ἐπ' ἀδείαν. Ὁ Ἑλλιστ ἔμενε μέχρι νεωτέρας διαταγῆς. Ὁ τελευταῖος οὗτος δὲ διεβεβαίωσεν ὅτι, ἐνώπιον τῆς διαμαρτυρίας τῆς Ἰταλικῆς Κυβερνήσεως, κατὰ τῆς συζητουμένης ἐκθρονίσεως τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, συνεβούλευσε τὸν Ζοννὰρ νὰ περιορίσῃ τὴν ἀξίωσιν του εἰς προσωρινὴν ἀπομάκρυνσιν μετ' ἀντιβασιλείας. Ἀλλ' ὁ Ζοννὰρ εἰς τὴν πρότασιν αὐτὴν τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἀγγλίας ἀπήντησεν ὅτι αἱ ἰδικαί του ὁδηγαὶ ἴσαν ρηταί εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς ἀξιώσεως τῆς παραιτήσεως τοῦ Βασιλέως.

Ἐξητήθη ἀπὸ τὸν Ζαΐμην νὰ καθορίσῃ τὴν ἰδικὴν μαζ' ὅταν ὡς πρὸς τὴν ἀποστολὴν τοῦ Ζοννὰρ. Ἡμεῖς ἐδέχθημεν ἡ ἀδιαφορήσωμεν δι' ὅλην αὐτὴν τὴν φάσιν τῆς πολιτικῆς τῆς Ἀντάντ, διότι οἱ λόγοι τοὺς ὁποίους οἱ σύμμαχοί μας ἐπρόβαλον πρὸς δικαιολογίαν τῆς ἀξιώσεως τῆς παραίτησεως τοῦ Βασιλέως δὲν ἦσαν βάσιμοι. Ἡ δὴλώς μου εἰς τὴν μοὶ ἐφάνη τρομάζουσα μεγάλως τὸν Ζαΐμην, ὁ ὁποῖος μὲ ἠρώτησε μὲ τόνον ἀληθινοῦ φόβου, ἂν ἡ Ἰταλία ἦτο ἀποφασισμένη νὰ ἐγκαταλείψῃ τελείως τὴν Ἑλλάδα εἰς χεῖρας τῆς Γαλλίας.

Μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας τὰς ὁποίας ἐπερσεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, τὴν 10ην Ἰουνίου ὁ Ζοννὰρ ἐπέστρεψεν καὶ ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν Ζαΐμην τὰς πρώτας ἀξιώσεις του συνιστάμενας εἰς τὰ ἑξῆς: α') εἰς τὴν ἀπαίτησιν ἐνισχύσεως τῶν σταθμῶν ἐπιτέλεως κατὰ μῆκος τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου β') τοποθετήσεως φυλακίων εἰς Θεσσαλίαν διὰ τὸν ἐλεγχον τῆς συγκομιδῆς γ') εἰς τὴν ὅλην

κὴν ἀμνηστειάν τῶν βενιζελικῶν δ') εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν πολιτικῶν προσώπων τῶν περισσώτερον ἀντιθέτων: τοῦ Δούσμανη, τοῦ Γούναρη, τοῦ Μερχούρη, τοῦ Περμαζόγλου κ.λ.π. ὡς πρὸς τὸν Βασιλέα ὁ Ζοννὰρ διετείνετο ὅτι δὲν εἶχε λάβῃ εἰσέτι ὁδηγίαν. Τὴν ἐπομένην ἐν τούτοις πρωίαν 11ην Ἰουνίου εἶδε νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ δωματίον μου τὸν κ. Ζαΐμην συνοδευόμενον ἀπὸ τὸν Στρέϊτ. Ἦτό ὡχρὸς ὡς νεκρὸς. Μοὶ ἔρριπεν εἰς τὴν τράπεζαν μίαν διακοίνωσιν τοῦ Ζοννὰρ εἰς τὴν ὁποίαν οὗτος, ἐν ὀνόματι τῶν προστατίδων δυνάμεων, ἠξίουν τὴν ἄμεσον παραίτησιν τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου. Ὁ Βασιλεὺς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐλάβῃ τὸν διάδοχόν του. Ἡ ἀπάντησις ἔπρεπε νὰ δοθῇ τὴν μεθεπομένην μεσημέριαν. Ἡ διακοίνωσις συνοδεύετο ἀπὸ ἑνα ὑπόμνημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐλέγετο ὅτι ὁ προῖκηψ διάδοχος Γεώργιος δὲν παρείχε τὰς ζητούμενας ἀπὸ τὴν Ἀντάντ ἐγγυήσεις καὶ ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ὑποδείξῃ ὡς βασιλέα ἑνα ἄλλο μέλος τῆς οἰκογενείας του. Ὁ Βασιλεὺς θὰ ἐλάμβανεν ἐπίδομα πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων. Ὁ Ὑπατος Ἀρμοστής δὲν θὰ ἠνείχετο ἀταξίας καὶ θὰ τὰς κατέστειλε διὰ τῆς βίας.

Δὲν ἐγνώριζον τί νὰ εἶπω εἰς τὸν Ζαΐμην. Τὴν πρωίαν τῆς 12ης ἐπεσκέφθην τὸν Ζοννὰρ ἐπὶ τοῦ θαυμαστοῦ «Ζουστίζ», μοῦ ἐδήλωσεν ὅτι ἐὰν ἡ ἀναχώρησις τοῦ Βασιλέως μινεταίσιον ὄνει ἀπεικταίων, θὰ ἐτίθετο εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος τῆς Ἑλλάδος. Ἡ προσωρινὴ Κυβέρνησις τῆς Θεσσαλονίκης θὰ κατηργεῖτο καὶ ἐν τὸς τοῦ βραχυτέρου χρονικοῦ διαστήματος θὰ ἐνήργει ἐκλογὰς τῶν ὁποίων θὰ ἠγγυάτο τὴν ἐλευθερίαν. Ὅτι καὶ ἂν συνέβαιnen ὁ Ζαΐμης θὰ ἔμενεν εἰς τὴν ἀρχήν. Ὁ Ζοννὰρ ἐθεώρει, πρὸς τοῦτοις, πρόωρον τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Βενιζέλου. Τοῦτο δυνατόν νὰ συνέβαινε μετὰ τὰς ἐκλογὰς, ἂν ἐξησφάλιζε τὴν πλειονοψηφίαν. Ἡ Γαλλία οὐδένα ἔτρεφε σκοπὸν νὰ ἐπιβάλλῃ τὸ δημοκρατικὸν καθεστὼς εἰς τὴν Ἑλλάδα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις: «ΟΙΝΟΒΟΤΡΥΣ»
Ἑταιρικὸν κεφάλαιον ὁλοκλήρως καταβεβλημένον Δρχ. 10.000.000.—
Ἀποδοματικὸν μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1922 11.616.111.—

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΚΑΙ ΟΙΝΑΠΟΘΗΚΑΙ

Ἐν Μύλοις (Ἀθηνῶν), Ἐλευσίνι, Καλάμαις, Θεσσαλονίκῃ, Ἀχαΐᾃ, Πάτρῃ, Κίμῃ, Βελίτῃ, Γαστιούρῃ, Βραχατίῃ, Δουμάδι, Σάμῃ, Ἀλιβερίῃ, Μαγνησιῇ (Ἀττικῆς).

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Οἶνοι: Λευκοί, Ἐρυθροί, Γλυκοί, Μοσχάτοι.
Οἶνόνπνευμα Καθαρόν διὰ ποτοποιῶν καὶ μετουσιωμένον διὰ φωτισμὸν καὶ θέρμανσιν.
Οἶνοι εἰς φιάλας: Ἐπιτραπέζιοι, τρυφεροί, θεραπευτικοί.
Βερμούτ (ἐκ φυσικοῦ Μοσχάτου).
Ἀποστάγμα οἶνου: Μεγάλῃ παρακαταθήκῃ παλαιῶν ἀποσταγμάτων οἶνου, παραγωγῆς τοῦ ἐν Μύλοις Ἀποσταγματοποιείου.
Κοινὰ ἀρίστης ποιότητος ἐκ παλαιῶν ἀποσταγμάτων.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΩΝ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Δέχεται καταθέσεις ἐπὶ προθεσμίᾳ μὲ τοὺς κάτωθι τόκους ἀπληθαμένους τεκταίως παντὸς φόρου.

ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ

Διὰ τρεῖς μῆνας	Διὰ 6 μῆνας	Διὰ 9 μῆνας καὶ πλέον
8 0/0	8 1/2 0/0	9 0/0
ΕΙΣ ΛΙΡΑΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ἢ ΔΟΛΛΑΡΙΑ ἢ ΧΡΥΣΟΝ	7 1/2 0/0	8 0/0

Κατὰ τὴν μετὰ τοῦ Δημοσίου σύμφωνον δημοσιευθεῖσαν ἐκ τὸ ἐπ' ἀριθ. 80 φύλλον τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, τῆς 5 Μαρτίου 1926, αἱ παρὰ τῇ Ἑταιρίᾳ καταθέσεις εἶναι προνομιούχοι ἀπασσόμενης τῆς προσόδου τούτων ἐπὶ δέκα πέντε ἐτη παντὸς φόρου δημοσίου, ἀπλοῦ ἢ συνθέτου ἢ οἰουδήποτε ἄλλου δημοτικοῦ ἢ τοπικοῦ παρόντος ἢ μέλλοντος.

Αἱ καταθέσεις χρησιμοποιοῦνται ἐξ ὁλοκλήρου, δυνάμει τῆς ἰδίας συμβάσεως, πρὸς παροχὴν λιπασμάτων ἐπὶ πιστώσει εἰς τοὺς γεωργοὺς ἐπὶ τῷ αὐτῷ τόκῳ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΣΙΜΕΝΤΩΝ Ο "ΤΙΤΑΝ",

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ 3.000.000 ΔΡ.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΕΛΕΥΣΙΝΙ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 6-54

Τηλεγραφική Διεύθυνσις:

"ΣΙΜΕΝΤΟΤΙΤΑΝ ΑΘΗΝΑΣ",

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 33 ΤΗΛΕΦ. ΑΡ. 5-77
Γραφεία φορτώσεων εν ΠΕΙΡΑΙ
Τηλ. αριθ. 2-67

Τσιμέντα «Τιτάν» τύπου «Πορτλάν» (Ciment artificiel Portland) ανταποκρίνεται εις τους αυστηροτέρους επιστήμους κανονισμούς των πεπολιτισμένων Κρατών δι' έργα εν Μπρετόν πάσης φύσεως.

Βέτοπ αργά λιμενικά, πλακοποιία, επιστρώσεις, υποστρώσεις οδών, κατασκευή πλινθών (τούβλων) και ογκολιθών (αγκωνάρια), πρέκια κτλ.

Τσιμέντο «Κένωψ». Ειδική κονία, κατάλληλος διά την κατασκευήν υδραυλικών αμμοκονιασμάτων διά συνήθεις λιθοδομάς, ή πλινθοδομάς, αντικαθιστώσα με πλείστα δια προτερήματα τα αμμοκονιάματα εξ ασβέστου.

Πολύ ταχύτερα πήξις. Ασυγκρίτως μεγαλειτέρα αντοχή, οθεν: Ταχύτης έκτελέσεως. Σημαντική ελάττωσις του πάχους των τοίχων, ήτοι: Κέρδος εις χρήσιμο χώρον και οικονομία εις έργα πλά και ογκον λιθοδομής.

Συνιστάται ιδιαιτέρως δι' έργα λιμενικά.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

33 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 33

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ ΕΙΣ ΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΑΣ ΠΟΛΕΙΣ & ΚΟΜΟΠΟΛΕΙΣ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

Σημικά Διδάγματα.—Ειδικά σύνθετα λιπάσματα διαφόρων τύπων διά πάσαν εν γένει καλλιέργειαν και άπλά (άζωτοχα, υπερφωσφορικά, καλλισυχα).

Όξεία.—Θεικόν, Νιτρικόν, Υδροχλωρικόν, Θεικός σίδηρος, Περσπορίνη.

Είδη δολοιργείου.—Υπεροπινάκας κοινοί (τζάμια) επιτραπέζια είδη. Φιάλαι παντός είδους δαμιζάναι κ.τ.λ.

Ή Έταιρεία έχει ιδιαίτερον τμήμα ΓΕΩΠΟΛΙΚΟΝ τό όποτον παρέχει δωρεάν, προφορικώς ή δι' άλληλογραφίας, πασαν πληροφορίαν δι' όλα τά γεωργικά ζητήματα και ειδικώς διά την χρήςιν των λιπασμάτων της.